

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบ SQ3R ประกอบนิทานอีสป สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษต่างประเทศ

2. การอ่านภาษาอังกฤษ

3. การเรียนรู้แบบ SQ3R

4. นิทานอีสป

5. แผนการจัดการเรียนรู้

6. ความพึงพอใจ

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

8. กรอบแนวคิดการวิจัย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษต่างประเทศ

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กรมวิชาการ (2551 : 6-26) กล่าวถึง การจัดการศึกษาตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ดังรายละเอียดต่อไปนี้ .

1 วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลัง ของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็น พลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมี พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขมีความรู้และทักษะ พื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อ การศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบน

พื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ.

1.2 หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1.2.1 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติและคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

1.2.2 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ

1.2.3 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

1.2.4 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้

1.2.5 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.2.6 เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบและตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์.

1.3 จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดีมีปัญญา มีความสุขมีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1.3.1 มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

1.3.2 มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยีและมีทักษะชีวิต

1.3.3 มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัยและรักการออกกำลังกาย

1.3.4 มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นใน

1.3.5 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อมมีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคมและอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

1.4 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนและคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ดังนี้

1.4.1 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1) ความสามารถในการสื่อสารเป็นความสามารถในการรับและส่งสารมีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึกและทัศนะของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้องตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม) ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิ

2

สังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3) ความสามารถในการแก้ปัญหาเป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาและมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม) ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิตเป็น

4

กิจชีวิตคนตลอดไปทุกโอกาสในครอบครัวและสังคมอย่างมีประสิทธิภาพและมีคุณธรรมที่พึงประสงค์ของสังคมเป็นประโยชน์อย่าง ต่อเนื่อง การทำงานและการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการ

เปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม การรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5)ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้องเหมาะสมและมีคุณธรรม

1.5 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทย และพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

1.6 มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา

6.ศิลปะ

7.การงานอาชีพและเทคโนโลยี

8.ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับบาติและภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้านหรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของ สถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสมกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศสามารถใช้ ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและศึกษาต่อใน ระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของ ประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่าง สร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิด รวบรวมและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษาความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศ ในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศใน สถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชนและสังคมโลก เป็นเครื่องมือ พื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1

1.1 จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1.1.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำ และกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ

1.1.2 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อนบอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้เคียงหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

1.1.3 พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

1.1.4 พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม /วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ /งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

1.1.5 บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำและประโยคง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

1.1.6 บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

1.1.7 ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

1.1.8 ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้เคียงตัว

1.1.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเองครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

1.1.10 ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

2. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 .คุณภาพผู้เรียน

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตารางที่ 1 มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ปฏิบัติตาม คำสั่งและคำขอร้องที่ฟังหรืออ่าน	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน 1. คำสั่ง เช่น Give me a/an.../Draw and color the picture./ Put a/an...in/on/under a/an.../ Don't eat in class. etc. 2. คำขอร้อง เช่น Please take a queue./ Take a queue, please./ Don't make a loud noise, please./Please don't make a loud noise./ Can you help me, please?etc.
2. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค และบทพูดเข้าจังหวะ (chant) ง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	คำ กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยวและบทพูดเข้าจังหวะและการสะกดคำ การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น 1. การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ 2. การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ 3. การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค
3. เลือกระบุภาพ หรือสัญลักษณ์ตรงตามความหมายของกลุ่มคำ และประโยคที่ฟัง	กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว สัญลักษณ์และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่มและนันทนาการ เป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ 350-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)
4. ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยคบทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ	ประโยค บทสนทนา หรือนิทานที่มีภาพประกอบประโยคคำถามและคำตอบ 1. Yes/No Question เช่น Is/Are/Can...?Yes,...is/are/can./ No,...isn't/aren't/can't.etc. 2. Wh-Question เช่น What is this/that/it? This/that/It is/a/an...

ตารางที่ 2 มาตรฐาน 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร
แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสาร ระหว่างบุคคลตามแบบที่ ฟัง	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทายกล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ และประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เช่น Hi /Hello/ Good morning/ Good afternoon/ Good evening/ I am sorry./ How are you? I'm fine.Thank you. And you?/ Nice to see you./ Nice to see you too./ Goodbye./Bye./ See you soon/ later./ Thanks./ etc.
2. ใช้คำสั่งและคำขอร้อง ง่าย ๆ ตามแบบที่ฟัง	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน
3. บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเองตามแบบที่ฟัง	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้บอกความต้องการ เช่น Please,.../ May I go out?/ May I come in?etc
4. พูดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเอง และเพื่อน ตามแบบที่ฟัง	คำศัพท์สำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ตนเอง และเพื่อน เช่น What's your name?My name is... How are you I am fine. What time is it?It is one o'clock. What is thisIt is a/an... How many...are there?There isa/an.../There are... Who is...?He/She is...etc.
5. บอกความรู้สึกของ ตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัว หรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง	คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก เช่น ดีใจ เสียใจ ชอบไม่ ชอบเช่น Yeah!/ Great!/ Cool!/ I'mhappy./ I like cats./ I don't like snakes. etc.

ตารางที่ 3 มาตรฐานต.1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสารความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว	คำและประโยคที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บุคคลใกล้ตัว และเรื่องใกล้ตัว เช่นบอกชื่ออายุ รูปร่างส่วนสูงเรียกสิ่งต่าง ๆ จำนวน 1-50 สีขนาดสถานที่อยู่ของสิ่งของ เป็นต้น
2. จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของ ตามที่ฟัง หรืออ่าน	คำ กลุ่มคำที่มีความหมายเกี่ยวกับบุคคลสัตว์และสิ่งของเช่น การระบุ/เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของภาพกับคำ หรือกลุ่มคำ โดยใช้ภาพ แผนภูมิ แผนภาพ แผนผัง เป็นต้น

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

ตารางที่ 4 มาตรฐานต.2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. พูดและทำท่าประกอบตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	มารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทางประกอบ การพูดขณะแนะนำตนเองการสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ เป็นต้น
2. บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา	คำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาสขึ้นปีใหม่วันวาเลนไทน์เครื่องแต่งกายอาหารเครื่องดื่ม เป็นต้น

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทานประกอบท่าทาง วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เป็นต้น

ตารางที่ 5 มาตรฐาน ๒.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	ความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ตารางที่ 6 มาตรฐาน ๓.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น	คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก ตารางที่

7 มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	การใช้ภาษาในการฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

ตารางที่ 8 มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว	การใช้ภาษาต่างประเทศในการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัวจากสื่อต่าง ๆ

การอ่านภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของการอ่าน

ได้มีผู้ให้ความหมายของการอ่านไว้หลายทัศนะ ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2546 ได้เขียนถึงการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การว่าตามตัวหนังสือ ดูหรือเข้าใจเนื้อหา ใจความจากหนังสือ สังเกตหรือพิจารณาการดูให้เข้าใจ

ประเทิน มหาจันทร์ (2530: 56) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มีการจัดบันทึกไว้ กระบวนการในการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เมื่อเด็กเปล่งเสียงตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด ถ้าหากไม่เข้าใจคำพูดนั้น จัดว่าไม่ใช่การอ่านที่สมบูรณ์ เป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งของการอ่านเท่านั้นลักษณะของการอ่านที่แท้จริงได้แก่การทำความเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน ซึ่งการอ่านเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วย การแปลความ การตอบสนอง การกำหนดความมุ่งหมาย การจัดลำดับภาพของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่ผู้อ่านเห็น จะกระตุ้นการ

ทำงานของสมอง ซึ่งขึ้นอยู่กับคุณภาพและปริมาณของประสบการณ์ที่ผู้อ่านมีมาก่อน สุกัญญา ศรีสืบสาย (2531 :58) ได้นิยามว่า การอ่าน คือการพัฒนาความรู้ สติปัญญาและจิตใจของบุคคล ที่เป็นองค์ประกอบของสังคม สำหรับนักเรียน ความสามารถในการสำเร็จส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่าน ทั้งนี้เพราะการเรียนรู้เป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาอื่น ๆ

ทัศนีย์ สุขเมธิ (2534 : 79) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่าเป็นการแปลสัญลักษณ์ที่เขียนหรือพิมพ์ให้มีความหมายออกมาเป็นสัญลักษณ์ เช่น คำ หรือข้อความ จึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งในการสอนอ่านแก่เด็กเริ่มเรียน นักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายและนำไปใช้ในการฟัง พูดและเขียนได้อย่างถูกต้อง

สนิท ตั้งทวี (2536 : 111) ได้ให้ความหมายของการอ่าน หมายถึงความสามารถในการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำและความคิด แล้วนำความคิดนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์

วราณี โสมประยูร (2537 : 11) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการมองที่ต้องใช้ สายตาสัมผัสตัวอักษรออกมาเป็นสัญลักษณ์ เพื่อแปลออกมาเป็นความหมายเพื่อใช้สื่อความคิด และความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกันและผู้อ่านสามารถเอาความหมายนั้น ๆ ไปใช้ประโยชน์ได้

มาร์คเซลเฟล (1996 : 2) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการของความคิดเป็น กระบวนการที่ซับซ้อนมาก เกี่ยวข้องข้ององกายภาพทั้งหมดของเราขณะที่รับรู้ ขณะที่ค่อย ๆ ให้ความคิดใหม่ขึ้นมาในขณะที่แก้ปัญหาหรือผ่อนคลายได้ความสนุกสนาน เพลิดเพลินจากการ ตีความสัญลักษณ์ ข้อเขียน

จากที่กล่าวมาในข้างต้นสรุปได้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการในการแปล ความหมายจากภาพ สัญลักษณ์ ตัวอักษรหรือเรื่องราวต่าง ๆ ออกมาเป็นความคิด โดย จำเป็นต้องอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านมาใช้ในการพิจารณาด้วย

2. จุดมุ่งหมายของการอ่าน

จุดมุ่งหมายในการอ่านเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ดังนี้

นพเก้า ฌ พัทลุง (2548 : 25) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายการอ่านว่า

1. การอ่านออกเสียง (Reading Aloud) คือ การเปล่งเสียงถ้อยคำที่เขียนไว้ออกมาให้ถูกต้อง ชัดเจน และให้เป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง ซึ่งมีหลักเช่นเดียวกับการพูดคือการออกเสียงคำ การลงน้ำหนักคำ การออกเสียงสูงต่ำ และการเว้นจังหวะในการออกเสียงในประโยค

2. การอ่านเพื่อความเข้าใจ (Reading Comprehension) คือ การแปลความหมายของอักษรออกมาเป็นความคิด โดยไม่เปล่งเสียง ซึ่งสามารถจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านหรือตีความจากเรื่องที่อ่านได้

ฉวีวรรณคูหาภินันท์ (2545 : 23 -25) ได้กล่าวถึงการอ่านว่ามีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. อ่านเพื่ออยากรู้ อยากเห็น และรู้ข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ (Information) อันเป็นความต้องการตามธรรมชาติมนุษย์

2. อ่านเพื่อแก้ปัญหา เช่น ปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์ ต้องการรู้ความหมาย การอ่านออกเสียง การเขียนตัวสะกดที่ถูกต้อง ตลอดจนปัญหาในชีวิตประจำวัน เช่น ปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ปัญหาการเดินทาง ปัญหาการทำนิติกรรม เป็นต้น

3. อ่านเพื่อความรู้และเพื่อการศึกษา เป็นการอ่านในขณะที่กำลังศึกษาเล่าเรียนอยู่ เช่น นักเรียน นักศึกษาต้องการอ่านเพื่อขยายความรู้ที่ได้จากการฟังคำบรรยาย นอกจากนี้จำเป็นต้องอ่านหนังสือตรงตามหลักสูตรและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรเป็นจำนวนมาก การอ่านหนังสือมาก ๆ นอกเหนือจากหนังสือเรียนแบบเรียนหรือตำราเรียนแล้ว จะทำให้เป็นคนเรียนเก่ง เป็นคนรอบรู้สามารถเข้าใจและจำเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ได้ไม่มีวันลืม โดยไม่จำเป็นต้องท่องจำ เพราะเกิดจากความเข้าใจอย่างแท้จริงที่ค้นพบด้วยตนเองจากการอ่าน

4. อ่านเพื่อค้นคว้าและวิจัย เป็นประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียนหรือเพื่อประโยชน์ด้านความก้าวหน้าทางวิชาการ

5. อ่านเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ เช่น การปฏิบัติตัวเพื่อเข้าสังคม การปฏิบัติตัวในการรักษาสุขภาพ การสนทนา การใช้ถ้อยคำกับผู้มีตำแหน่งต่าง ๆ และการทำหน้าที่พิธีกร

6. อ่านเพื่อรักษาสุขภาพ เช่น การอ่านวิธีปฏิบัติตนในการออกกำลังกายเพื่อรักษาชีวิตให้ยืนยาวและอยู่อย่างมีความสุข

7. อ่านเพื่อปรับปรุงอาชีพ เช่น อาชีพครู อาจารย์ ต้องอ่านเกี่ยวกับเรื่องที่สอน ค้นคว้าวิจัยงานสอนให้เจริญก้าวหน้าและทุกอาชีพต้องรู้จักอ่าน ซึ่งเป็นการศึกษาดด้วยตนเอง

8. อ่านเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน เป็นการอ่านหาความสนุกสนานเพลิดเพลิน โดยไม่ต้องไปดูภาพยนตร์ ละคร โทรทัศน์

9. อ่านเพื่อแก้เหงา หรือฆ่าเวลา เช่น อ่านบนเครื่องบิน บนรถโดยสารประจำทาง รถไฟจะช่วยให้ ไม่เบื่อในการรอคอยหรือเดินทางไกล

10. อ่านเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น อ่านฉลากยา อ่านคำโฆษณา อ่านป้าย เครื่องหมายต่าง ๆ คำอธิบายต่าง ๆ อ่านทิศทางที่จะเดินทาง อ่านคู่มือการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ

หรือการประกอบอุปกรณ์ คู่มือการใช้เครื่องใช้ไฟฟ้า คู่มือรถยนต์ นอกจากนี้แล้วยังใช้การอ่านเพื่อการเลือกซื้อและการใช้สมุดโทรศัพท์

Miller (1990 : 15 ; อ้างถึงใน สำลี รักสุทธี 2553 : 6) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายการอ่านไว้ว่า

- 1.อ่านเพื่อจับใจความคร่าว ๆ
- 2.อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
- 3.อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียดและจับใจความสำคัญทั่วไป
- 4.อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้
- 5.อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ตามข้อความที่อ่าน
- 6.อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวคิดในเรื่องที่อ่าน

จากแนวคิดดังกล่าวสามารถสรุปจุดมุ่งหมายการอ่านได้ว่าการอ่านเป็นการอ่านของแต่ละบุคคลที่มีความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับการตั้งจุดมุ่งหมายของแต่ละคน ซึ่งมีทั้งการอ่านออกเสียงและการอ่านเพื่อจับใจความ

3.ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ทุกเพศทุกวัย ซึ่งมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้หลายท่าน ดังนี้

วรรณิ โสภประยูร (2537 : 121-122) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาในทุกๆระดับชั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านเพื่อทำความเข้าใจในการเรียนวิชาต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

ศศิธร พูลทอง (2546 : 42) ได้สรุปการอ่านว่ามีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับมนุษย์ในยุคปัจจุบัน เพราะการอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญที่ทำให้เกิดความรู้ ความคิดมีเหตุผล เป็นผู้รอบรู้ ทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ไม่ล้าหลังและมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินในการอ่านที่เหมาะสมจะเป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม

ธัญญา เรืองแก้ว (2549 : 73) กล่าวว่า การอ่าน เป็นสื่อที่มีความหมายและความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิต เป็นปัจจัยในการพัฒนาคน ช่วยให้เกิดความมั่งคั่งทางสติปัญญาและผลักดันให้สังคมเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

จากความสำคัญของการอ่านดังกล่าวการอ่านมีความสำคัญอย่างยิ่งกับการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะเป็นเครื่องมือพื้นฐานสำคัญที่ใช้แสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและ

สังคม ตลอดจนเพื่อความสนุกสนานและเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์อีก

4.ประเภทการอ่าน

การอ่านมีหลายประเภท โดยมีนักการศึกษาได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ ดังนี้
สมุทร เช่นเชาวนิช (2537 : 3) ได้กล่าวถึงประเภทการอ่านว่า

1.การอ่านเพื่อการศึกษา (Work –Study Type Reading) เป็นการอ่านที่ต้องการความเร็วสูง เป็นการอ่านที่ต้องการครอบคลุมเนื้อหาให้ได้มากที่สุด เก็บใจความสำคัญและรายละเอียด ปกติย่อต่าง ๆ ให้ได้มากที่สุด จำเป็นต้องรู้ความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ และรู้ความหมายแฝงหรือความหมายตามนัยประหวัด (Connotation) ของคำนั้น ๆ ด้วยจะช่วยให้สื่อความหมายได้ถูกต้อง

2.การอ่านเพื่อการพักผ่อนและความบันเทิง (recreatory reading) เป็นการอ่านเพื่อความรื่นรมย์ เป็นส่วนตัวหรือเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ เป็นส่วนใหญ่ เช่น การอ่าน นวนิยาย เรื่องสั้น หนังสือพิมพ์ เป็นการอ่านที่ไม่ต้องการความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากนัก การอ่านแบบนี้ยอมอ่านได้เร็วกว่าการอ่านเพื่อการศึกษา

บัณฑิต นัทรวิโรจน์ (2549 : 11) ได้กล่าวถึงประเภทของการอ่านว่า

1.การอ่านในใจ (Silent Reading) คือ การอ่านโดยไม่มีการออกเสียง ซึ่งมุ่งเน้นให้เข้าใจเรื่องและความคิดสำคัญ ๆ ในเรื่องที่อ่าน และการอ่านในใจต้องได้รับการฝึกฝนเป็นอย่างดี จึงจะเกิดทักษะและกระบวนการที่นำไปสู่ความเข้าใจในสาระที่อ่าน

2.การอ่านออกเสียง (Oral Reading) คือ การอ่านออกเสียงให้ถูกต้องในเรื่องเสียงต่าง ๆ การออกเสียงหนัก จังหวะ ระดับเสียงสูงต่ำ การอ่านออกเสียงแม้จะมุ่งที่การออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน เพื่อให้ผู้ฟังได้รับทราบเรื่องราวได้อย่างสะดวกและถูกต้อง แต่ต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจในเรื่องราว ซึ่งเกิดจากการอ่านในใจเสียก่อน ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงเรื่องคำศัพท์ โครงสร้างประโยคและความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545 : 88) ได้กล่าวถึงประเภทการอ่านว่า

- 1.การอ่านแจกลูก
- 2.การอ่านสะกดคำ
- 3.การอ่านออกเสียง
- 4.การอ่านในใจ (อ่านจับใจความ)

Miller(n.d. ; อ้างถึงใน จวีลักษณ์ บุญชะกาญจน. 2547 :10-11)ได้แบ่งประเภทการอ่านเป็น 7 ประเภท ดังนี้

1.อ่านอย่างคร่าว ๆ เป็นการอ่านที่พอจับแนวความคิด หัวเรื่อง สารบัญและ หัวข้อใหญ่ อ่านเฉพาะหัวข้อหรือขั้นตอนที่ผู้อ่านสนใจ เป็นการช่วยสำรวจในการอ่าน

2. อ่านเพื่อเก็บแนวความคิด เป็นการอ่านเพื่อจับแนวความคิดหรือความมุ่งหมายในการอ่าน ซึ่งใช้มากในการอ่านราชกิจต่าง ๆ ผู้อ่านต้องมีความสามารถในการอ่านให้เร็ว จับจุดหรือแนวความคิดหลักให้ได้ สายตาจะต้องเคลื่อนไหวย่างรวดเร็ว ข้อความที่ไม่สำคัญอ่านผ่านไปโดยสิ้นเชิง

3.อ่านแบบตรวจ คือการอ่านแบบคร่าว ๆ และการอ่านเพื่อเก็บรายละเอียดอ่านข้ามตอนที่ไม่ต้องการรู้และอ่านอย่างละเอียดในตอนที่ต้องการรู้

4.อ่านแบบศึกษาค้นคว้า เป็นการอ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วน ตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้ายจะใช้วิธีอ่านแบบคร่าว ๆ ก่อน แล้วเริ่มอ่านอย่างละเอียดอีกครั้ง เป็นการอ่านอย่างลึกซึ้งทุกขั้นตอน

5.อ่านอย่างมีวิจารณญาณ เป็นการอ่านที่สอดแทรกการวิพากษ์วิจารณ์ ของผู้อ่านไปด้วย การอ่านวิธีนี้ผู้อ่านต้องมีความรู้พื้นฐานมาก ซึ่งมีข้อสังเกตคือ อ่านอย่างระมัดระวังและทำใจเป็นกลางไม่ลำเอียงต่อผู้เขียน อารมณ์ในการอ่านควรจะปกติ ไม่ให้อยู่ในอารมณ์ที่เกลียด หรือมีอารมณ์อื่นสอดแทรกและพยายามถามตนเองเสมอว่า ผู้เขียนต้องการให้รู้อะไร เข้าใจอะไร

6.การอ่านเชิงวิเคราะห์ การอ่านประเภทนี้หนังสือที่อ่านควรเป็นสาขาวิชาที่เกี่ยวกับคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ซึ่งผู้อ่านจะต้องดูสัญลักษณ์และความหมายของสัญลักษณ์ ทุกตัวบางตอนอาจต้องอ่านซ้ำ บางตอนอาจอ่านเร็วหรือบางตอนอาจจะกลับมาอ่านย้อนไปมาถึง 2-3 ครั้งก็ได้

7.อ่านอย่างเป็นระบบ คือการอ่านเรื่องเดียวกันจากหลาย ๆ เล่มแล้วมาสรุปจัดไว้อย่างมีระเบียบ ความรู้ที่ได้รับจากการอ่านในเรื่องนั้นจะทำให้เกิดความรู้อย่างกว้างขวาง

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2549 : 2) ได้กล่าวถึงประเภทการอ่านว่า

1.อ่านคร่าว ๆ เป็นการอ่านเพื่อสำรวจ จะอ่านชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง สารบัญ คำนำ และอ่านบางตอนเพื่อดูสำนวนและข้อความ

2.อ่านเก็บแนวคิด เป็นการอ่านเพื่อต้องการอ่านสรุปสาระสำคัญของข้อความ

3.อ่านแบบตรวจตรา เป็นการอ่านเฉพาะส่วนที่สำคัญเป็นหลัก

4.อ่านอย่างศึกษาค้นคว้า เป็นการอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าเรื่องนั้น ๆ ต้องอ่านอย่างละเอียดทุกบททุกตอนตั้งแต่ต้นจนจบให้ได้ความ

5. อ่านเชิงวิเคราะห์หรืออ่านตีความ เป็นการอ่านที่ต้องใช้วิธีอ่านอย่างศึกษาค้นคว้าประกอบด้วย การอ่านอย่างละเอียดให้ได้ความครบถ้วน แล้วจึงแยกแยะออกว่าส่วนต่าง ๆ มีเนื้อหาและความสำคัญอย่างไรบ้าง แต่ละส่วนสัมพันธ์กับส่วนอื่น ๆ อย่างไร

6. อ่านเก็บข้อมูล เป็นการอ่านหนังสือเอกสารหลาย ๆ เรื่องเพื่อค้นหาข้อมูลเรื่องเดียวกันจากหลาย ๆ แหล่งเพื่อคัดเลือก เปรียบเทียบและนำส่วนที่ต้องการมาใช้ต่อไป

7. อ่านโดยใช้วิจารณ์ญาณ เป็นการอ่านที่ต้องอาศัยวิธีการอ่านทั้งหมดรวมกันอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้เกิดปัญญาสันนิษฐานหาเหตุผลใด

จากประเภทของการอ่านดังกล่าว การอ่านมีหลายวิธี ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ ซึ่งผู้อ่านควรพิจารณาให้เลือกประเภทการอ่านให้ถูกต้องเหมาะสม เพื่อประสิทธิภาพและการอ่านที่มีความหมายยิ่งขึ้น

5. องค์ประกอบของการอ่าน

การอ่านมีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

ศรีวิไล ดอกจันทร์ (2528 :157-158) ได้สรุปถึงองค์ประกอบของการอ่านไว้ดังนี้

1. ผู้อ่านจะต้องเป็นผู้รู้ภาษานั้น ๆ คือมีความเข้าใจและพูดภาษานั้นได้ในระดับหนึ่งทีพอเพียง ก่อนที่จะฝึกอ่าน

2. ผู้อ่านจะต้องรู้จักวิเคราะห์หรือแยกแยะคำ โดยดูว่าประกอบขึ้นด้วยเสียงอะไรบ้าง

3. ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้ถึงลักษณะคำ แยกแยะตัวอักษร ได้. ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้ลักษณะการอ่านตามลักษณะ

4

5

ให้สามารถอ่านคำหรือออกเสียงอื่น ๆ

6. ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้วิธีเข้าใจและระลึก ตัญญาณในการออกเสียง. ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้ว่า ตัวอักษรเป็น

7

เปรียบเทียบกันได้

8. ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้การใช้เหตุผลและความนึกคิดต่อสิ่งที่อ่านภายในขอบเขตความรู้ สถิติปัญญาและประสบการณ์

กัณฑาทิพย์ สิงห์หะเนติ (2531 : 2) ได้สรุปองค์ประกอบของการอ่านเพื่อที่จะได้บรรลุเป้าหมาย จำเป็นจะต้องใช้เทคนิคเข้าช่วยบางประการ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 หัวข้อใหญ่ ๆ ตามลำดับคือ

1. ใจความสำคัญ (Main Idea)
2. เครื่องชี้บริบท (Context Clues)
3. เครื่องชี้ความสัมพันธ์ในและระหว่างประโยค (Cohesion and Coherence

Device)

4. การนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ (Applying Meaning) ผู้อ่านนำประสบการณ์เดิมที่มีอยู่มาผสมผสานกับความรู้ใหม่

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 150-151) ได้สรุปถึงองค์ประกอบของการอ่านที่จะทำการวัดทักษะการอ่าน ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับคำโดยทั่ว ๆ ไป หมายถึงความรู้เกี่ยวกับคำ ได้แก่ ความกว้าง ความลึกและขอบเขตของคำศัพท์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ความรู้เกี่ยวกับคำอย่างกว้างขวางหรือความชำนาญในการใช้คำ เป็นสิ่งสำคัญประการแรกที่จะนำไปสู่การบรรลุถึงความสามารถระดับสูงของทักษะการอ่านทุกชนิด

2. ความเข้าใจเรื่องราวที่ปรากฏชัดเจน ซึ่งรวมถึงทักษะอื่น ๆ ด้วย เช่น การรู้ตำแหน่งของข้อความที่กล่าวถึงอย่างเจาะจง การเข้าใจความหมายตามตัวอักษรและความสามารถในการติดตามเรื่องทีอ่านตามลำดับ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า แบบสอบอ่านที่ยอมรับกันเป็นจำนวน

3. ความเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ รวมถึงความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถในการให้ข้อคิดเห็นกับเรื่องที่อ่าน ตลอดจนสามารถเดาเหตุการณ์เกี่ยวกับผลที่ตามมา การเข้าใจความหมายของคำจากเนื้อเรื่อง การเข้าใจการจัดลำดับของเรื่องที่อ่าน รับผิดชอบต่อความคิดสำคัญและการจัดลำดับความคิดความเข้าใจ ความหมายที่แฝงอยู่ของข้อความที่อ่าน โดยการได้ข้อสรุปหรือหลักเกณฑ์จากเรื่องที่อ่าน

4. ความซาบซึ้ง หมายถึง ความสามารถในการทราบถึงความตั้งใจหรือจุดมุ่งหมายของผู้เขียน การรู้ถึงอารมณ์และแนวรสของเรื่อง ความสามารถในการเข้าใจในกลไกทางวรรณคดีที่ทำให้ผู้เขียนบรรลุจุดมุ่งหมาย

บัญชา อึ้งสกุล (2545 : 67) ได้สรุปองค์ประกอบของการอ่านไว้ 4 ข้อ คือ.การออกเสียง (

1 Decoding Printed Word) .การเข้าใจความหมาย (

2 Comprehending Meaning) ผู้อ่านมีความเข้าใจข้อความ

ทั้งระดับตัวอักษร ระดับตีความหรือแปลความ

3. การมีปฏิกิริยาต่อสิ่งที่อ่าน (Reacting to Meaning) ผู้อ่านใช้วิจารณ์ญาณตัดสินว่าเรื่องที่อ่านเชื่อได้เพียงใด ซึ่งเป็นการอ่านระดับวิจารณ์

4. การนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ (Applying Meaning) ผู้อ่านนำประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ มาผสมผสานมาผสมกับความรู้ที่อ่านมาได้ใหม่สรุปได้ว่า การอ่านไม่เพียงแต่อ่านได้ แปลคำ

เท่านั้น แต่ผู้อ่านจำเป็นต้องเข้าใจเรื่องหรือข้อความที่ตัดมาเป็นตอน ๆ ที่อ่านนั้นว่ามี ความสัมพันธ์กันหรือควรที่จะสรุปหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ด้วย

6. ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน การอ่านที่แท้จริงไม่ใช่อ่านเพียงตัวอักษรเท่านั้น แต่จะต้องเข้าใจในสิ่งที่อ่านด้วย หัวใจของการอ่าน คือ ความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน โดยมี นักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ดังนี้

สุกัญญา เศรษฐรังสรรค์ (2533 : 17) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการเข้าใจคำ วลี ประโยค อนุเฉท ตลอดจนเรื่องราวทั้งหมดที่อ่านจับใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่องได้ เรียงลำดับความและสรุปความได้จากสิ่งที่ผู้อื่นเขียนสื่อความหมายผ่านสื่อที่เป็นตัวเขียน สิ่งสำคัญที่จะช่วยให้มีความเข้าใจในการอ่านนั้น ครูผู้สอนต้องแสวงหาแนวทางที่ดีในการฝึกการอ่านให้กับนักเรียน

สมุทฺธ เชนเชาว์พานิช (2540 : 17) กล่าวว่า ความเข้าใจ (Comprehension) เป็นเรื่องที่มีความสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและประสบการณ์หลาย ๆ ด้านของแต่ละคน ความเข้าใจถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของการอ่าน ถ้าอ่านแล้วไม่เกิดความเข้าใจ ก็อาจกล่าวได้ว่าการอ่านที่แท้จริงยังไม่เกิดขึ้น ซึ่งการอ่านนั้นต้องอาศัยความเข้าใจในการอ่านด้วย ความเข้าใจมีองค์ประกอบที่สำคัญ ๆ พอสรุปได้ดังนี้

1. สามารถจำเรื่องราวส่วนใหญ่ที่อ่านมาแล้วได้
2. สามารถจับใจความสำคัญได้ สามารถแยกแยะหรือระบุประเด็นหลักออกจากประเด็นย่อยที่จำเป็นหรือไม่สำคัญมากน้อยได้ สามารถประเมินค่าได้ว่าอะไรบ้างที่ควรสนใจเป็นพิเศษ
3. สามารถตีความเกี่ยวกับเรื่องราวหรือข้อคิดเห็นที่อ่านมาแล้วได้ว่ามีนัยสำคัญหรือลึกซึ้งมากน้อยเพียงใด
4. สามารถสรุปลงความเห็นจากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างถูกต้อง มีเหตุผลและน่าเชื่อถือ

5.สามารถใช้วิจารณ์ญาณของตนพิจารณาไตร่ตรองข้อสรุปหรือการอ้างอิงต่าง ๆ ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้องและเป็นระบบ

6.สามารถถ่ายโอนหรือประสมประสานความรู้ที่ได้จากการอ่านกับประสบการณ์อื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ

อนูวัต ชัยเกียรติธรรม (2548 : 12) กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นการอ่านอีกวิธีหนึ่ง เพื่อต้องการทราบระหว่างผู้อ่านกับสิ่งที่อ่านนั้นว่ามีความเข้าใจตรงกันหรือไม่ ถูกต้องกับข้อเท็จจริงหรือรายละเอียดหรือไม่ อีกทั้งเป็นการฝึกความสามารถแปลความ ตีความ หรือคิดวิเคราะห์ในสิ่งที่อ่านประเมินความคิดจากเรื่องได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งการพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจขึ้นอยู่กับระดับความสามารถ ความรู้ทางด้านภาษา ประกอบกับประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ดังนั้นระดับความเข้าใจในการอ่านจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่ผู้อ่านจะต้องใช้กระบวนการเรียนรู้และการคิดจนเกิดเป็นความรู้ ความเข้าใจและสามารถถ่ายทอดสิ่งที่เข้าใจออกมาได้

Strang(1969 : 14) กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่า คือ ความสามารถในการจับใจความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อยได้ ผู้ที่มีความเข้าใจในการอ่าน หรือสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของสิ่งที่อ่านได้

Thonis(1980 : 77-81) ให้ความหมายว่า ความเข้าใจในการอ่าน นอกจากจะประกอบด้วยความเข้าใจในสิ่งที่อ่านแล้วยังต้องประกอบด้วยความสามารถอื่น ๆ อีก ได้แก่หาใจความหลักของย่อหน้า

1

2

3

4

5

ละคร

6.เข้าถึงเหตุการณ์และตัวบุคคลในเรื่อง

7.รู้จักไตร่ตรองในสิ่งที่อ่าน

Lono(1987 : 67) ความเข้าใจในการอ่านเป็นเป้าหมายที่สำคัญที่สุด ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้อ่านมีความสามารถในการรับรู้ข้อเท็จจริง รู้ใจความสำคัญของเรื่อง สามารถตีความหรือประเมินความคิดจากเรื่องที่อ่านได้

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจคำ วลี ประโยค อนุเจต ตลอดจนเรื่องราวทั้งหมดที่อ่าน สามารถจับใจความสำคัญและแจกแจงรายละเอียดปลีกย่อยที่ขยายใจความหลักของเรื่อง เรียงลำดับความ และสรุปความ ดีความเกี่ยวกับข้อคิดเห็นที่ได้จากเรื่องที่อ่าน

7.องค์ประกอบการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ในการอ่านเพื่อความเข้าใจต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการ ดังเช่นจิรพรรณ มหาพรหม (2545 : 29-30) ได้สรุปการอ่านเพื่อความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจเรื่ององค์ประกอบต่าง ๆ ทางภาษาเข้ามาช่วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านมีความเข้าใจในการอ่านที่ดีและถูกต้อง สรุปได้ดังนี้

1.ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำ ความรู้โครงสร้างของประโยคในระดับที่เป็นวลี ประโยคและอนุเจต ความรู้ทางไวยากรณ์และความสัมพันธ์ในข้อความลักษณะต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจในเรื่องที่อ่านและระเบียบแบบแผนของภาษา

2.ความสามารถในการอ่านหรือตีความเนื้อเรื่อง ได้แก่ การหาใจความสำคัญของเรื่อง โดยอาศัยจากคำถามที่ผู้เขียนต้องการบอกระบุเกี่ยวกับเรื่องราวที่เขียน ข้อความอื่น ๆ ที่มีลักษณะสนับสนุนหรืออธิบายขยายความ ผู้เขียนต้องการอะไรในย่อหน้านั้น ๆ หรือกลุ่มคำหรือคำชี้แนะ เป็นต้น

3.ความสามารถในการวิเคราะห์หาใจความสำคัญ ได้แก่ ใจความสำคัญที่ผู้เขียนต้องการระบุไว้ในแต่ละย่อหน้า ซึ่งอาจปรากฏไว้ในตำแหน่งอื่น ๆ ของเนื้อเรื่องก็ได้

8.ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ได้มีนักการศึกษาหลายได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันออกไป ดังนี้

Smith(1985 : 262) ได้แบ่งระดับความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1.ระดับความเข้าใจความหมายตามตัวอักษร (Literal Comprehension) หมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายและจับใจความสำคัญจากสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ตามตัวอักษรที่ปรากฏ การอ่านระดับนี้เป็นความเข้าใจขั้นต้นพื้นฐานแต่เป็นส่วนสำคัญของการอ่านในชีวิตประจำวัน เช่น การอ่านป้ายต่าง ๆ และการโฆษณา เป็นต้น

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretation) หมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของข้อความได้ดีซึ่งกว่าในระดับแรก เป็นการตีความสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง ในการทำความเข้าใจต้องอาศัยความเข้าใจในระดับแรกเป็นพื้นฐาน ผนวกกับกระบวนการ การคิดในการตีความ เช่น การสรุปความ การคาดการณ์ล่วงหน้า เป็นต้น

3. ความเข้าใจขั้นวิจารณ์ (Critical Reading) หมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองในการวิเคราะห์ วิเคราะห์ตัดสิน และประเมินในสิ่งที่อ่านได้ จึงจะสามารถเข้าใจบทอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยทักษะความเข้าใจใน 2 ระดับแรกเป็นพื้นฐาน เพราะความเข้าใจในระดับนี้ผู้อ่านต้องพิจารณาว่าเรื่องที่อ่านมีความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใดหรือเห็นด้วยกับแนวคิดของผู้เขียนหรือไม่

Miller(1990 : 4-7 ; อ้างอิงใน อภิสิรา อภัยพร. 2552 : 23-24) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้

1. ความสามารถในการแปลความ (Textually Explicit Comprehension) เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความในสิ่งที่ผู้เขียนได้นำเสนอไว้ในบทอ่านอย่างตรงไปตรงมา ผู้อ่านที่มีความสามารถในระดับนี้จะสามารถระบุความคิดหลัก ความคิดรองของเรื่องหรือจัดเรียงลำดับตามเหตุการณ์ หัวข้อเรื่องต่าง ๆ ในบทอ่านได้. ความสามารถในการตีความ (

2 Textually Implicit Comprehension) เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้นำเสนอไว้ในบทอ่านอย่างตรงไปตรงมา โดยที่ผู้อ่านจะต้องใช้เหตุผลและความรู้ของตนเข้ามาช่วยในการตัดสินใจ ทำความเข้าใจข้อมูลในบทอ่านนั้น ผู้อ่านที่มีความสามารถในระดับนี้ สามารถที่จะตอบคำถามเชิงอ้างอิงได้ สามารถที่จะสรุปทำนายเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป รวมทั้งรับรู้ถึงอารมณ์ความคิด

3. ความสามารถในการวิเคราะห์ สรุปความ การวิจารณ์ (Critical Implicit Comprehension) เป็นระดับความสามารถในระดับการวิเคราะห์ ตีความและการประเมินเนื้อหาในการอ่าน โดยสามารถแยกความแตกต่างของข้อมูลที่ปรากฏในเนื้อหาที่อ่านได้ว่า อะไรเป็นข้อเท็จจริงและอะไรเป็นความเชื่อและความคิดเห็นของผู้เขียนและสามารถเปรียบเทียบเนื้อหาที่อ่านกับข้อมูลที่พบเห็นจากแหล่งอื่น ๆ ได้ ตลอดจนสามารถเข้าใจภาษาเชิงอุปมาอุปมัย ที่ผู้เขียนนำมาใช้และสามารถบอกได้ว่าผู้เขียนมีเจตคติต่อเรื่องที่เสนออย่างไร

4. ความสามารถในการสังเคราะห์ความ (Scripturally Implicit Comprehension) เป็นความเข้าใจระดับสูงที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจเนื้อหาที่อ่าน นอกจากสิ่งที่ผู้เขียนนำเสนอไว้ ผู้อ่านจะต้องอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมที่มีอยู่เข้ามาเชื่อมโยงกับสิ่งที่

พบในบทอ่านนั้น ๆ

Nuttall(1996 : 188-189)แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ 5 ระดับ ดังนี้.ความเข้าใจในระดับตัวอักษร (

1 Literal Comprehension) หมายถึง ความเข้าใจ
ในสิ่งที่ระบุไว้อย่างชัดเจนในบทอ่าน

2.ความเข้าใจในระดับตีความ (Interpretation Comprehension) หมายถึงความ
เข้าใจในการตีความเกี่ยวกับข้อเท็จจริงหรือการพยายามให้ได้ข้อเท็จจริงจากบทอ่านด้วยวิธีการ
ต่าง ๆ

3.ความเข้าใจระดับอ้างอิง (Inference Comprehension) หมายถึง ความเข้าใจใน
สิ่งที่ระบุไว้โดยนัยหรือไม่ได้กล่าวไว้โดยตรงในบทอ่าน .ความเข้าใจระดับประเมินค่า (

4 Evaluation Comprehension) หมายถึง การ
ตัดสินบทความว่าผู้เขียนพยายามจะสื่อสารอะไรและทำได้เพียงใด

5.ความเข้าใจระดับตอบสนองส่วนบุคคล (Personal Response Comprehension)
หมายถึง การที่ผู้อ่านตอบสนองต่อบทอ่านโดยตรงโดยไม่มีอิทธิพลของผู้เขียนเข้ามาเกี่ยวข้อง
แต่การตอบสนองนั้นจะต้องสอดคล้องกับสิ่งที่ปรากฏชัดในบทอ่าน กล่าวคือไม่ได้ตอบสนอง
เฉพาะในฐานะผู้อ่าน แต่เป็นการรวมเอาความรู้สึกของผู้เขียนเข้ามาด้วย ดังนั้น อย่างน้อยที่สุด
การตอบสนองก็มาจากความเข้าใจในบทอ่านและทัศนคติของผู้อ่านที่สามารถอธิบายได้ว่าทำไม
จึงทำให้ผู้อ่านรู้สึกอย่างนั้น

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ระดับความเข้าใจในการอ่านนั้นมี
ตั้งแต่ขั้นพื้นฐาน คือ ความเข้าใจระดับตามตัวอักษรซึ่งเป็นขั้นเบื้องต้นในการอ่านและพัฒนา
เป็นขั้นที่ต้องอาศัยการตีความและระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งเป็นระดับความเข้าใจขั้นสูง ซึ่งใน
งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาการอ่านในระดับแปลความหรือในระดับตัวอักษร ดังนั้นในการจัด
กิจกรรมการเรียนการสอนอ่านให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงระดับ
ความสามารถในการอ่านของนักเรียนว่ามีความสามารถในการอ่านระดับใด ซึ่งครูผู้สอน
จะต้องกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้
สอดคล้องและเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน เพื่อที่จะได้พัฒนาการอ่านให้มี
ประสิทธิภาพมากที่สุด

9.การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ

ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ซับซ้อนและต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นอย่างดี เพราะการ
อ่านไม่ใช่เพียงแต่อ่านตัวอักษรออกเท่านั้น แต่ต้องมีความเข้าใจด้วย จึงจำเป็นต้องได้รับการ

ฝึกฝน ดังนั้นในการสอนอ่านจึงควรเน้นความเข้าใจในการอ่านให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ของหลักสูตร (เรวัตี หิรัญ, 2552 : 149) ดังนั้น ในการจัดกิจกรรมการสอน ครูผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ กระบวนการหรือขั้นตอนเกี่ยวกับการสอน จึงจะสามารถสอนให้ผู้เรียนอ่านเป็นและเกิดความเข้าใจในการอ่านอย่างแท้จริง ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 178-179) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสอนอ่านไว้ ดังนี้.กิจกรรมก่อนการอ่าน (

1 Pre-Reading Activity) เป็นการสร้างความสนใจและปูความรู้ในเรื่องที่จะอ่าน ตัวอย่างกิจกรรมในขั้นนี้ ได้แก่ .

1.1 ให้คาดคะเนเรื่องที่อ่าน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดถึงความรู้เดิมแล้วนำมาสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน การคาดคะเนอาจถูกหรือผิดก็ได้ .

1.2 ให้เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท โดยดูจากประโยคข้างเคียงหรือจากรูปภาพและการแสดงท่าทาง

2.กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While-Reading Activity) เป็นการทำความเข้าใจโครงสร้างและเนื้อความในเรื่องที่อ่าน กิจกรรมในขั้นนี้ ได้แก่

2.1 ให้เรียงลำดับโดยตัดเรื่องออกเป็นส่วน ๆ (Strip story) อาจเป็นบทย่อหน้าหรือเป็นประโยคก็ได้ แล้วให้นักเรียนลำดับข้อความเอง .

2.2 เขียนแผนผังโยงความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง (Semantic Mapping) .

2.3 เติมข้อความลงในแผนผังของเนื้อเรื่อง (Graphic Organizer) .

2.4 เล่าเรื่องโดยสรุป

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-Reading Activity) เป็นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน กิจกรรมที่ทำได้จะเป็นการถ่ายโยงไปสู่ทักษะอื่น ๆ เช่น.

3.1 ให้แสดงบทบาทสมมติ

3.2 ให้เขียนเรื่องหรือเขียนโต้ตอบ

3.3 พุดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

กุสยา แสงเดช (2545 : 139-143) ได้กล่าวถึงการสอนทักษะการอ่านว่าเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้มากยิ่งขึ้น ประกอบด้วยขั้นก่อนการอ่านขั้นระหว่างอ่านและขั้นหลังการอ่าน

1.ขั้นก่อนการอ่าน (Pre-Reading) แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะคือ

1.1 Personalization เป็นการสร้างความคุ้นเคยให้กับผู้เรียนโดยถามตอบสนทนา เพื่อทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียน เป็นการเตรียมรับความรู้ใหม่จากการอ่าน

1.2 Prediction เป็นการเดาเรื่องราว โดยให้ผู้เรียนทายหรือเดาเรื่องราวที่จะอ่านว่าเป็นอย่างไรและควรอธิบายคำศัพท์ใหม่ให้กับผู้เรียน โดยใช้วิธีการดังต่อไปนี้

1.2.1 Vocabulary predicting

1.2.2 Vocabulary matching

1.2.3 Vocabulary dictionary working

2. ช่วงระหว่างการอ่าน (While Reading) ในระหว่างการอ่าน ครูสามารถดำเนินกิจกรรมดังต่อไปนี้เพื่อส่งเสริมและตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน เช่น

2.1 Matching เป็นกิจกรรมการจับคู่

2.2 Ordering เป็นกิจกรรมการเรียงเหตุการณ์ให้สมบูรณ์ ถูกต้อง

2.3 Completing เป็นกิจกรรมการเติมข้อความให้สมบูรณ์

2.4 Correction เป็นกิจกรรมการแก้ไขคำ ข้อความ รูปภาพ diagram ให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่อง

2.5 Deciding เป็นการเลือกว่าอย่างไร

2.6 Supplying /Identifying เป็นการหาความคิดรวบยอด

การสอน While reading ขั้นตอนนี้เป็นการนำเสนอชื่อเรื่องที่ยังอ่านเป็นครั้งแรก ในขั้นนี้ควรตรวจสอบความเข้าใจการอ่านของผู้เรียน โดยการตั้งคำถามและควรทำกิจกรรมต่อเนื่องกับขั้น Pre-reading

3. ขั้นหลังการอ่าน (Post-reading) เป็นขั้นตอนสุดท้ายในการสอนอ่าน มีจุดประสงค์ที่ต้องการย้ำความเข้าใจในเรื่องที่อ่านให้มากขึ้น สร้างเจตคติที่ดีให้กับผู้เรียน โดยดำเนินกิจกรรมให้สนุกสนานและสามารถแสดงออกเกี่ยวกับความเข้าใจในสิ่งที่อ่านซึ่งมีข้อควรปฏิบัติในการอ่านดังนี้

3.1 การอ่านควรเน้นความเข้าใจ (Comprehension) ไม่ใช่เน้น โครงเรื่อง (Structure)

3.2 ใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายและความเข้าใจ ไม่มุ่งเน้นการทดสอบ คำศัพท์

3.3 คำถามที่เกี่ยวข้องควรเกี่ยวเฉพาะเรื่องที่อ่าน

3.4 ไม่ควรใช้เวลามากเกินไป ควรให้เวลาในการคิดและเรียบเรียงคำตอบ

3.5 คำถามที่ใช้ควรแตกต่างบทเรียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจ

3.6 ใช้คำถามที่หลากหลาย เช่น Free response คละกัน ไป

พนิตนาฏ ชูฤกษ์ (2551 : 49) ได้กล่าวถึงการอ่านแบบ(Skimming) ว่าเป็นเทคนิคการกวาดสายตารวดเร็วผ่านไปบนตัวอักษร โดยการอ่านข้ามคำ ข้ามประโยค อาจจะข้ามย่อหน้าก็ได้ มีเป้าหมายในการอ่านเพื่อจับสาระหรือจับใจความสำคัญของสิ่งที่กำลังอ่านอย่างกว้าง ๆ ซึ่งเป็นการอ่านที่ยังไม่ต้องการรายละเอียดมากและได้กล่าวถึงการอ่านแบบสแกนนิ่ง (Scanning) ว่าเป็นทักษะการอ่านเร็ว เป็นการกวาดสายตารวดเร็วเพื่อหาเป้าหมายหรือข้อมูลเฉพาะอย่างต้องมีจุดประสงค์ในใจอย่างแน่วแน่ที่เราต้องการรู้หรืออ่านเพื่อค้นหาอะไร

สรุปการสอนทักษะการอ่าน เป็นการพัฒนาการอ่านให้อ่านได้เร็วขึ้น รู้จักจับใจความเรื่องที่อ่าน โดยกำหนดวัตถุประสงค์ในการอ่านแต่ละครั้ง ประกอบด้วยขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอนคือขั้นก่อนอ่าน ขั้นระหว่างอ่านและขั้นหลังการอ่าน ขั้นก่อนอ่าน เป็นการอ่านที่สร้างความคุ้นเคยให้กับผู้เรียน ขั้นระหว่างอ่าน เป็นการส่งเสริมและตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนและขั้นหลังการอ่านเป็นขั้นที่มีจุดประสงค์ที่จะย้ำความเข้าใจในเรื่องราวที่อ่าน ซึ่งในแต่ละขั้นเป็นกระบวนการที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านและเพิ่มพูนทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

10.การประเมินการอ่านเพื่อความเข้าใจ

เพื่อให้การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับการอ่านและเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถสะท้อนผลการเรียนในชั้นเรียนตามสภาพจริงนั้น กิ่งแก้ว อารีรักษ์ (2546 : 69-70) ได้เสนอขั้นตอนการวัดและประเมินผลทางภาษาไว้ดังนี้

1.การกำหนดจุดมุ่งหมายในการวัด (Purpose) ได้แก่ ระบุเป้าหมายของการประเมิน และวิธีการตามลำดับขั้นตอน โดยจะต้องสัมพันธ์กับรูปแบบการประเมินผลที่จะนำมาใช้ ผู้เรียนจะต้องรู้เป้าหมายของการสอนว่า เมื่อเรียนจบแล้วจะต้องทำอะไรและรู้เกณฑ์การวัดด้วย

2.การวัด (Measurement) เป็นการเปิดโอกาสให้ได้เก็บรวบรวมข้อมูลตามจุดมุ่งหมายในการวัดที่ตั้งไว้ตั้งแต่เริ่มทำการสอน ซึ่งจะทำให้การประเมินผลสอดคล้องกับสิ่งที่เราต้องการวัดและมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

เนื่องจากการประเมินผลทักษะการอ่าน สามารถกระทำได้ทั้งในขั้นก่อนอ่าน ขั้นระหว่างอ่านและขั้นหลังอ่าน ซึ่งต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการสอนอ่าน จึงมีนักการศึกษาหลายท่านได้นำเสนอวิธีการและเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลทักษะการอ่านไว้ดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539 : 121) กล่าวว่า การทดสอบการอ่านสามารถทำได้ 4 วิธี คือ

1.แบบจุดภาค (Discrete-point Test

- 2 Comprehension Test) ได้แก่ การฟังและการอ่านเพื่อความเข้าใจ
- 3.แบบรวม (Global Test) ได้แก่ cloze และการเขียนตามคำบอก.แบบสื่อภาษา (
- 4 Production Test) ได้แก่ การพูดและการเขียน
- นอกจากนี้ Finocchiaro and Sako(1983: 25-29)ได้เสนอแนะวิธีการประเมินผลทักษะการอ่านไว้ดังนี้

1.การทดสอบการออกเสียง กระทำได้เมื่อผู้เรียนสามารถพูดได้ สามารถออกเสียงได้ดีและเข้าใจถึงความหมายที่สัมพันธ์กันระหว่างเสียงกับสัญลักษณ์ ผู้เรียนจะสามารถอ่านได้แม้จะไม่เข้าใจความหมาย

2.การทดสอบอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ สามารถทำได้โดยอ่านคำถามเป็นภาษาเป้าหมายให้เข้าใจ แต่อาจตอบเป็นภาษาแม่ได้ อ่านเรื่องราวแล้วสามารถบอกได้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

3.การทดสอบการรับข้อมูล อาจนำเนื้อเรื่องที่อ่านจากหนังสือพิมพ์ วารสาร บทความ โฆษณาหรืออื่น ๆ ตามความเหมาะสมแล้วตอบคำถาม ส่วนใหญ่จะเป็นแบบเลือกตอบเพื่อทดสอบความเข้าใจเรื่องที่อ่าน

กล่าวโดยสรุป การประเมินผลทักษะการอ่านสามารถทำได้หลายวิธี ซึ่งครูผู้สอนจะต้องคัดเลือกและกำหนดเกณฑ์ที่เหมาะสมกับพฤติกรรมที่ต้องการวัดและสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อใช้ในการตัดสินผลการปฏิบัติงานของนักเรียนให้ถูกต้อง

การเรียนรู้แบบ SQ3R

การเรียนรู้แบบ SQ3Rเป็นรูปแบบการอ่าน ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้สรุปขั้นตอนสำคัญ ดังนี้

สมุทร เจริญเชาวนิช (2540) ได้กล่าวถึงเทคนิค “ดู ถาม อ่าน ท่อง ทวน” (SQ3R) ดังนี้ว่าในการอ่านตำรา เทคนิคที่มักใช้กันมากและค่อนข้างจะรู้จักกันดี คือเทคนิค ดู ถาม อ่าน ท่อง ทวน หรือ SQ3R เทคนิคนี้ประกอบขึ้นด้วย 5 ขั้นตอน คือ .ดู (

1 S=Survey) เป็นการอ่านดูแบบผ่านไปอย่างรวดเร็ว ๆ ก่อน เพื่อดูว่าเนื้อหาในบทนั้น ๆ มีความยาวมากน้อยขนาดไหน และในเวลาเดียวกัน ก็เพื่อจับใจความโดยทั่ว ๆ ไปให้ได้เสียขั้นหนึ่งก่อน โดยใช้วิธีการอ่านแบบskimming ในบางหน้าหรือบางตอนหรือหลาย ๆ หน้าหลาย ๆ ตอนก็ได้ ดูหัวข้อเรื่องในแต่ละบทว่ามีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับบทก่อน ๆ หรือไม่) ได้แก่ การทดสอบย่อย.แบบวัดความเข้าใจ (

พิจารณารูปภาพ ถ้ามี คูตารางกราฟ แผนภูมิหรือแผนผัง ต่อจากนั้นไปดูว่ามีคำถามหรือสรุปใจความไว้ท้ายบทหรือท้ายตอนหรือเปล่า ในขั้นนี้จะไม่ใช้เวลามากนัก.ถาม (

2 Q=Question) หลังจากอ่านตัวอย่างคร่าว ๆ แล้ว ก็อาจจะพอเข้าใจเนื้อหาโดยทั่ว ๆ ไปได้บ้าง จากนั้นพยายามตั้งคำถามถามตัวเอง คำถามที่วันนี้ควรจะตั้งเกี่ยวข้องกับใจความสำคัญในบทนั้น ๆ โดยตรง ซึ่งอาจจะได้มาจากหัวข้อย่อย ๆ หรือจากสกิมมิงโดยตรงก็ได้ เช่น สมมติว่ากำลังอ่านบทที่ว่าด้วย Electricity อยู่ และหัวข้อเรื่องในบทนั้นคือ Direct Current ก็อาจจะตั้งคำถามว่า What is Direct Current? หรือถ้าหากจะให้ลึกซึ่งมากขึ้นไปอีกก็อาจจะถามว่า How is Direct Current Use In This Process? ก็ได้ แต่ที่สำคัญคือ คำถามจะต้องสัมพันธ์กับสิ่งที่ต้องการอ่านอยู่ อย่างไรก็ตามควรจะถามตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่าใจความสำคัญที่ผู้เขียนกำลังพูดถึงอยู่นั้น คืออะไร ทำไมจึงสำคัญ สำคัญอย่างไรและไปเกี่ยวข้องกับใครบ้าง และเมื่อไรหรือตอนไหน พยายามตั้งคำถามให้ได้ เพราะจะช่วยให้การอ่านในขั้นตอนต่อไปเป็นไปอย่างมีจุดหมายและจับประเด็นที่สำคัญ ๆ ได้ถูกต้องไม่ผิดพลาด

3.อ่าน (R=Read) ในขั้นนี้จะต้องกลับมาอ่านข้อความในบทหรือในขั้นตอนนั้น ๆ ซ้ำอีกอย่างค่อนข้างละเอียด การอ่านอย่างแท้จริงจะเกิดขึ้นในขั้นนี้ ควรพยายามอ่านให้เร็วขึ้นกว่าเดิม เพราะเข้าใจและทราบคืออยู่แล้วว่าอ่านเพื่อค้นหาคำตอบ สำหรับคำถามที่ได้ตั้งขึ้นไว้แล้วและกำลังอ่านอยู่ ถ้าเกิดนึกคำถามอะไรขึ้นมาได้อีกก็จดลงบันทึกไว้ก่อน แล้วอ่านต่อไปจนกว่าจะได้คำตอบเป็นที่น่าพอใจ

4.ท่อง (R=Recite) เมื่ออ่านจบแต่ละตอนหรือแต่ละบทแล้ว ควรจะทำสรุปใจความสำคัญ ๆ ไว้ พยายามใช้ถ้อยคำของตนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อาจจะเริ่มด้วยการอ่านทวนคำถามซ้ำอีกครั้ง เพื่อจะได้หาคำตอบได้ง่ายขึ้น การสรุปคำตอบนั้นอาจจะทำในรูปของเค้าโครงร่าง (Outline) ก็ได้ หรืออาจจะใช้วิธีถามปากเปล่า ระวังเพื่อนสองต่อสองก็ได้ ซึ่งเท่ากับเป็นการทดสอบดูว่า ตัวเองเข้าใจประเด็นที่สำคัญ ๆ ได้ถูกต้องหรือไม่ พยายามเชื่อมโยงใจความสำคัญในบทหรือในตอนก่อน ๆ ให้สัมพันธ์กัน ซึ่งช่วยทำให้การอ่านในบทต่อ ๆ ไปได้ใจความต่อเนื่องกัน

5.ทวน (R=Review) ในขั้นนี้เป็นการทบทวนสิ่งต่าง ๆ ที่ได้จดบันทึกย่อไว้หลังจากที่ได้อ่านจบแล้ว อาจจะเป็นการทวนคำถาม-คำตอบในหัวข้อเรื่องใหญ่ ๆ และที่สำคัญ ๆ เพื่อเป็นการฟื้นความจำ หากยังไม่แน่ใจหรือไม่มั่นใจในตอนไหนหรือบทใดก็สามารถกลับไปอ่านซ้ำใหม่อีกเพื่อให้จำได้ดียิ่งขึ้น

Robinson(1961 ; อ้างถึงใน อรรถวุฒิ ตรากิจจรกุล, 2542) ได้เสนอแนวคิดในการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ คือ เทคนิคการอ่านแบบ SQ3R เพื่อช่วยให้ผู้อ่านสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้ดีและยังช่วยให้ผู้อ่านสามารถคาดเดาเรื่องจากเรื่องที่อ่าน เข้าใจแนวคิดของเรื่องที่อ่านได้รวดเร็วและจดจำเรื่อง ตลอดจนสามารถทบทวนเรื่องที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 Survey (S) คือ การกวาดสายตาไปตามหัวข้อตามบทอ่านเพื่อหาจุดสำคัญของเรื่องที่อ่าน เป็นการอ่านอย่างคร่าว ๆ ถ้าหากบทอ่านนั้นมีบทสรุป ก็ให้อ่านบทสรุปด้วย การอ่านในขั้นนี้ไม่ควรใช้เวลามากเกินไป การอ่านในขั้นนี้จะช่วยให้ผู้อ่านเรียบเรียงแนวคิดต่าง ๆ ของเรื่อง

ขั้นตอนที่ 2 Question (Q) การตั้งคำถามในขั้นตอนนี้ จะทำให้ผู้อ่านอยากรู้อยากเห็นมากขึ้น ดังนั้น คำถามจะเป็นสิ่งที่จะเพิ่มความเข้าใจมากขึ้น คำถามจะช่วยให้ผู้อ่านระลึกถึงความรู้เดิมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่าน คำถามจะช่วยให้ส่วนสำคัญของเรื่องเด่นชัดขึ้น ในขณะที่ผู้อ่านได้อ่านรายละเอียดที่อธิบายหัวข้อนั้น ๆ

ขั้นตอนที่ 3 Read (R) เป็นการอ่านเรื่องเพื่อหาคำตอบ นั่นคืออ่านตั้งแต่ต้นจนจบตอนของหัวข้อแรก การอ่านในขั้นตอนนี้เป็นการอ่านอย่างกระตือรือร้น เพื่อที่จะหาคำตอบ

ขั้นตอนที่ 4 Recite (R) เมื่ออ่านจบตอนหนึ่ง ๆ แล้ว พยายามตอบคำถามอย่างย่อ ๆ โดยใช้สำนวนของตนเอง พร้อมกับบอกชื่อตัวอย่างในเรื่อง ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านรู้ว่าเรื่องที่อ่านเกี่ยวกับอะไร ถ้าตอบคำถามไม่ได้ให้ย้อนกลับไปอ่านเรื่องใหม่อย่างคร่าว ๆ ขั้นตอนที่ 5 Review (R) ในขั้นตอนนี้เป็นการทบทวนหัวข้อหรือประเด็นสำคัญต่าง ๆ หลังจากทีอ่านบทอ่านจบแล้ว อาจจะเป็นการอ่านทบทวนคำถาม คำตอบในประเด็นสำคัญก็ได้ เพื่อเป็นการระลึกถึงความจำของบทอ่าน แต่ถ้าหากยังไม่แน่ใจในบทอ่านตอนใดก็ตามก็ให้กลับไปอ่านซ้ำใหม่ อีก เพื่อจะได้จำได้ดีขึ้น

Deese, J. and Deese, E.K (1979 ; อ้างถึงใน จวีวรรณคูหาภินันท์, 2542) กล่าวว่า วิธีอ่านแบบ SQ3R นี้ เริ่มโดย ฟรานซิส พี โรบินสัน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านที่มหาวิทยาลัยโอไฮโอ ได้ศึกษาเทคนิคการอ่านและแนะนำวิธีการอ่านให้กับนักศึกษา จนประสบความสำเร็จเป็นเวลานาน จากนั้นจึงสรุปออกมาเป็นสูตรหรือวิธีการอ่านสั้น ๆ เพื่อให้จำง่าย คือ Survey Q3R หรือ SQ3R มี 5 ขั้นตอน สรุปได้ดังนี้

1. Survey (S) = ขั้นสำรวจ หมายถึง การสำรวจหนังสือ ดูชื่อผู้แต่ง ชื่อหนังสือคำนำ เพื่อดูจุดมุ่งหมายและแนวคิดของผู้แต่ง สำรวจสารบัญ คณิต อภิธานศัพท์ ภาคผนวก บทสรุป

แบบฝึกหัด เพื่อตรวจสอบสาระที่ปรากฏอยู่ในหนังสือทุก ๆ ที่และอ่านสำรวจเนื้อเรื่องทั้งหมดอย่างรวดเร็ว

2.Question (Q) = ขั้นตั้งคำถาม หลังจากอ่านอย่างสำรวจเสร็จสิ้นแล้วตั้งคำถามถามตนเองว่า สิ่งที่ต้องการทราบคืออะไร และตั้งคำถามจากเนื้อเรื่องที่อ่านตามลำดับหัวข้อเรื่องในแต่ละย่อหน้า

3.Read (R) = ขั้นอ่านอย่างรอบคอบ เป็นการอ่านอย่างละเอียดรอบคอบ เพื่อจับใจความสำคัญในแต่ละย่อหน้า จดเส้นใต้เฉพาะส่วนที่สำคัญ ให้ความสนใจคำหรือวลี หรือประโยคที่พิมพ์ตัวเอนหรือตัวหนา การอ่านในขั้นนี้ เป็นการอ่านเพื่อตอบคำถามที่ผู้อ่านตั้งไว้ หากข้อความใดไม่เข้าใจให้บันทึกไว้เพื่อถามผู้สอน

4.Recite (R) ขั้นจดจำ = เมื่อเข้าใจคำตอบและเนื้อเรื่องจากบทอ่านแล้ว ควรพยายามจดจำข้อความสำคัญ โดยการจดบันทึกย่อหรือขีดเส้นใต้เพื่อเตือนความจำของตนเอง และพยายามถามตนเองว่า จากการอ่านครั้งนี้ได้ความคิดอะไรใหม่ ๆ บ้าง ทดสอบความจำโดยการปิดหน้ากระดาษและดูบันทึกที่เขียนไว้ว่าจำได้หรือไม่ ถ้าตอบไม่ได้ให้ทบทวนคำถาม คำตอบและท่องจำจากความเข้าใจ

5.Review (R) = ขั้นทบทวน เป็นการทบทวนเรื่องราวทั้งหมดจากการอ่านบันทึกย่อจากความจำว่าถูกต้องและจำได้หรือไม่ ทบทวนจุดสำคัญใหญ่ ๆ และจุดสำคัญรองลงมาอีกครั้งหนึ่ง

Dechant(1982 ; อ้างถึงใน วรรณพร อภิธรรมวิวัฒน์.2552) ได้กล่าวถึงการอ่านแบบ SQ3R ว่าเหมาะสำหรับการอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าเป็นรายบุคคล มีลำดับขั้นการอ่านดังนี้

1.การสำรวจ (Survey) หมายถึง สำรวจชื่อหนังสือ ชื่อผู้แต่ง คูสารบัญและความคิดที่ผู้เขียนตั้งจุดมุ่งหมายในการเขียนนั้น จากคำนำ (Introduction or Preface) และการอ่านคร่าว ๆ เชิงสำรวจทั้งหมดอย่างรวดเร็ว

2.การตั้งคำถาม (Question) หมายถึง ตั้งคำถามถามตัวเองว่าสิ่งที่เราต้องการจะทราบนั้นคืออะไร

3.การอ่าน (Read) หมายถึง อ่านเพื่อที่จะตอบคำถามที่ตนอยากรู้ โดยตั้งคำถามที่ตนต้องการเอาไว้ในใจแล้วพยายามหารายละเอียดและจุดสำคัญจากการอ่านนั้น แล้วนำมาตอบคำถามนั้นให้ได้

4.การจดจำ (Recite) หมายถึง เมื่อทราบคำตอบจากหนังสือและเข้าใจอย่างกระจ่างจากการอ่านแล้ว ควรจดข้อความที่สำคัญไว้เพื่อเตือนความจำของตนเองและพยายามถาม

ตนเองว่า จากการอ่านนั้น ๆ ได้ความคิดใหม่อะไรบ้าง

5.การทบทวน (Review) หมายถึง ทบทวนความถูกต้องของเรื่องที่อ่าน โดย ทบทวนจุดสำคัญใหญ่ ๆ และจุดสำคัญรองลงมาของเนื้อเรื่องที่เรากำลังอ่าน

Ruddle(1993) ได้กล่าวถึง การใช้ยุทธศาสตร์การอ่านแบบ SQ3R ว่าคือมีกิจกรรมก่อน อ่าน ระหว่างอ่านและหลังการอ่าน อักษร S แทนคำว่า Survey, Q แทนคำว่า Question ส่วนสาม ขั้นตอนที่เหลือ ได้แก่ Reading, Reciting และ Reviewing (3Rs) โดย 2 ขั้นตอนแรก เป็นกิจกรรมก่อนการอ่าน จุดแข็งของยุทธศาสตร์นี้คือ จะสามารถช่วยให้นักเรียนศึกษาโครงสร้างของ บทอ่าน นักเรียนจะได้รับการชี้แนะให้มองหาและใช้ประโยชน์ของหัวข้อเรื่อง หัวข้อย่อย ภาพประกอบ แผนภูมิและกราฟ นอกจากนี้ยังมีการเน้นความคงทนของความคิดในช่วงหลัง หลังจากนักเรียนผลออกจากบทอ่านชั่วคราว

ฉวีลักษณ์ บุญยกาญจน์ (2525) สุขุม เฉลยทรัพย์ (2529) และชูลี อินม่น (2533) ได้ กล่าวถึงการอ่านแบบ SQ3R ว่าเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้อ่านได้พัฒนาการอ่านจากการอ่านออก แปลความหมายได้ไปสู่การอ่านเป็น วิธีอ่านประกอบด้วย .การสำรวจ หมายถึง สำรวจชื่อผู้แต่ง ชื่อหนังสือ สารบัญ

1

และจุดมุ่งหมายของการเขียนหนังสือเล่มนั้น ๆ

2.การตั้งคำถาม คือ การพิจารณาให้แน่ชัดว่าตนเองต้องการคำตอบอะไร

3.การอ่าน คือ อ่านเพื่อที่จะได้คำตอบตามที่ตั้งคำถามไว้แล้ว โดยพยายามมุ่งหา รายละเอียด เพื่อให้เกิดความกระจ่าง ชัดเจนในคำถามให้มากที่สุด .การจดจำ คือ เมื่อได้รับคำตอบจากการอ่านแล้วก็

4

ความจำ และตรวจสอบว่าจากการอ่านนั้น ได้ความคิดอะไรใหม่ขึ้นมาบ้าง.การทบทวน คือ ทบทวนว่าถูกต้องเพียงใด

5

ออกมาใช้

สรุปได้ว่า การเรียนรู้การอ่านแบบ SQ3Rเป็นวิธีสอนที่มุ่งพัฒนาทักษะการอ่านซึ่ง จำเป็นจะต้องอาศัยทักษะและความสามารถส่วนบุคคลเชื่อมโยงประสบการณ์ที่มีเพื่อให้ผู้อ่าน เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ชัดเจนและมีประสิทธิภาพ ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอนคือ1) Survey คือ การ สำรวจ 2) Question คือ การตั้งคำถาม3) Read คือ การอ่าน 4) Recite คือ การท่องหรือจำ และ 5) Review คือ การทบทวน

นิทานอีสป

1. ความหมายของนิทาน

เรื่องราวและที่มาของนิทานอีสป เป็นเรื่องราวที่เล่าสืบต่อมาเป็นเวลาช้านาน โดยได้มีนักค้นคว้าและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของนิทานอีสป ดังนี้ พดล สังข์ทอง (2549 : 14) ได้กล่าวถึงนิทานว่า เป็นเรื่องราวที่แต่งขึ้นหรือเล่าสืบต่อกันมา เน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินเป็นหลัก นิทานจะต้องมีเหตุการณ์ มีตัวละครและบางครั้งเรื่องราวในนิทานอาจสอดแทรกความรู้หรือข้อคิดต่าง ๆ นิทานเป็นอาหารทางใจอย่างหนึ่งของมนุษย์เป็นแหล่งความคิด ความฝันและจินตนาการ

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2553 : 212) ได้กล่าวถึงนิทานว่า หมายถึงเรื่องเล่าต่อกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน หรือเป็นเรื่องที่เกิดจากจินตนาการของผู้เล่าเอง บางเรื่องอาจจะมีการแสดงอิทธิฤทธิ์ ปาฏิหาริย์ เพื่อให้เกิดความตื่นเต้นสนุกสนาน บางเรื่องมีการสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรม เพื่อเป็นข้อคิด ข้อเตือนใจแก่ผู้ฟัง

สรุปได้ว่า นิทานหมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่เล่ากันมา มีการผูกเรื่องราวขึ้นมาหรือแต่งเรื่องขึ้นมาใหม่ให้เด็กได้เข้าใจด้วยการเล่าที่ใช้เสียง ท่าทาง สื่อ วัสดุอุปกรณ์ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน นำข้อคิดด้านคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมที่ได้ไปสู่การปฏิบัติในชีวิตจริง ตลอดจนส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

2. ประวัตินิทานอีสป (Aesop's Fables)

ชนากิตชนกุล(2541) ได้กล่าวถึงนิทานอีสปและลักษณะนิทานอีสปว่า นิทานอีสปเป็นนิทานที่เล่าปากต่อปากไม่มีการจดบันทึกไว้เป็นหลักฐานในสมัยโบราณ ซึ่งมีเค้าโครงมาจากเรื่องเล่าเก่าของอินเดีย อารบิกหรืออาณาจักรกรีกโบราณ เป็นนิทานที่มีการเล่าสนุกสนานพร้อมสอดแทรกแง่คิดในการดำรงชีวิตต่าง ๆ ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้ อีสปเป็นชื่อผู้แต่ง ซึ่งมีสมญาว่า (Ethiop) ซึ่งแปลว่าตัวดำแต่พวกชาวยุโรปเรียกเสียงเพี้ยนไปเป็น (Aesop) เป็นบุคคลที่มีชีวิตอยู่ราวปี 620-560 ก่อน ค.ศ.หรือก่อนสมัยพุทธกาลเล็กน้อย บางตำนานกล่าวว่าอีสปเกิดที่เมืองฟรีเชียในดินแดน ปัจจุบันเรียกว่าเอเชียไมเนอร์ บางตำนานบอกว่าอีสปมาจากเมืองเทรซไฟรเกีย เอธิโอเปียซามอส เอเธนส์ หรือเมืองซาร์ดิส ซึ่งไม่มีใครรู้แน่นอน อีสปต้องการทำมาหากิน โดยการขายตัวเป็นทาส แต่โชคร้ายที่รูปร่างหน้าตาของเขาไม่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานที่พิจารณาคนที่มีความสามารถด้านการต่อสู้

เป็นหลัก อีสปเป็นชายพิการ รูปร่างเล็ก หน้าตาขี้ริ้ว ไม่เป็นที่สนใจของพวกเศรษฐีสมัยนั้น แต่เขามีสติปัญญาที่ชาญฉลาด ก่อนที่เรื่องเล่าของอีสปจะได้รับการยอมรับจากสาธารณชนกรีกนั้น อีสปต้องอาศัยเทคนิคเฉพาะตัวเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความคล้อยตามเขาอย่างมาก เพราะในนครรัฐกรีกมีนักปราชญ์อยู่เป็นจำนวนมาก ในขณะที่อีสปเป็นแค่ทาสชาวแอฟริกาที่พิการ ซึ่งจะเล่านิทานให้คนเชื่อเป็นเรื่องที่ยากมาก แต่สุดท้ายอีสปก็สามารถเอาชนะใจคนกรีกได้ด้วยการเล่าเรื่องธรรมดา ๆ แต่สอดแทรกด้วยปรัชญาแง่คิด นิทานสอนใจและคติสอนใจต่าง ๆ ซึ่งเมื่อใครได้ฟังก็สามารถเข้าใจได้ง่าย ๆ อีกทั้งยังนำคติสอนใจที่ได้รับ ไปประยุกต์ใช้กับการดำเนินชีวิตประจำวันของตัวเองได้ด้วย อีสปเริ่มได้รับความนิยมในหมู่ชาวกรีก แต่แล้ววันหนึ่งชีวิตของเขาก็พลิกผันที่เขาต้องจบชีวิตลงด้วยการกระทำของชาวเคลฟ์ ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์นั้นไม่ได้ระบุไว้ชัดเจนว่าเพราะเหตุใด เขาจึงถูกฆ่าตาย แต่จากข้อสันนิษฐานต่าง ๆ ของนักเขียนรุ่นหลัง ให้ข้อสันนิษฐานว่าเป็นเพราะคำพูดที่เย้ยหยันของเขา การชักยอกเงินที่กษัตริย์เศรษฐีมอบให้เขาเพื่อนำมาให้กับเมืองเคลฟ์ก็ได้

3. ลักษณะของนิทานอีสป

นิทานอีสปมีลักษณะสำคัญหลายประการดังต่อไปนี้

ชนกิต ชนกุล (2541) ได้กล่าวถึงลักษณะนิทานอีสปว่า

1. ตัวละครส่วนใหญ่จะเป็นสัตว์ เช่น สิงโต หรือราชสีห์ ซึ่งหมายถึงตัวแทนของผู้มีอำนาจ มีวาสนาสูงส่ง เป็นผู้ปกครองสัตว์อื่น ๆ หนู หมายถึง ผู้ต่ำต้อย วาสนาน้อยลา หมายถึง ผู้ที่ด้อยสติปัญญา สุนัขจิ้งจอก หมายถึง คนที่เจ้าเล่ห์ เป็นต้น

2. นิทานอีสปใช้ชีวิตการเปรียบเทียบระหว่างการกระทำของสัตว์ชนิดต่าง ๆ ให้มาเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการปฏิบัติตัวของมนุษย์

3. นิทานของอีสปได้เค้าโครงมาจากเรื่องเล่าเก่า ๆ ของอินเดียบ้าง อาระเบียบ้าง หรืออาจจะมาจากเปอร์เซีย และดินแดนอื่น ๆ โดยอีสปนำมาดัดแปลงเล่าใหม่ รวมทั้งเรื่องเล่าเก่า ๆ ของกรีก นิทานของอีสปเป็นนิทานที่เล่าปากเปล่าไม่มีการจดบันทึกเป็นหลักฐาน จนศตวรรษต่อ ๆ มาจึงได้มีผู้บันทึกไว้ ฟิโดรัส ทาสชาวมาซิโดเนียในยุคนักรบดิออกุสตุส จักรวรรดิแห่งโรมัน เป็นผู้หนึ่งที่รวบรวมเรื่องราวของนิทานอีสปเอาไว้เป็นภาษาละติน ต่อมา มีผู้เขียนขึ้นใหม่หลายคน และนิทานอีสปได้แปลจากภาษาละตินเป็นภาษาอังกฤษ โดยพระที่ชื่อ มาซิมุส พลานุก เมื่อค.ศ. 1400 นับจากนั้นเป็นต้นมาชาวยุโรปได้แปลนิทานอีสปเป็นภาษาของตนแพร่หลายไปทั่วโลก ซึ่งส่วนใหญ่จะดัดแปลงเนื้อหาให้เข้ากับสภาพสังคม บ้านเมืองของตน แต่ยังคงคติและข้อคิดอันเป็นหัวใจสำคัญของเรื่องไว้

จากการศึกษาประวัติความเป็นมาลักษณะของนิทานอีสป สามารถสรุปได้ว่านิทานอีสปเป็นนิทานที่ได้รับการนิยมนำมาใช้เป็นนิทานที่มีความสนุกสนานและได้สอดแทรกข้อคิดคติสอนใจ ซึ่งสามารถคัดเลือกเรื่องที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียนมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้

4.ประโยชน์ของนิทาน

นิทานนอกจากจะเป็นการถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ แล้วยังมีประโยชน์อีกมากมาย โดยนักการศึกษาได้กล่าวถึงประโยชน์ของนิทานไว้ ดังนี้

จินดา จำเริญ (2542 : 58) ได้กล่าวถึงคุณค่าของนิทานว่า นิทานช่วยพัฒนาเด็กในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านภาษา ความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ การคิดหาเหตุผล การแก้ปัญหา ช่วยเสริมสร้างลักษณะนิสัยที่ดีและช่วยปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้

เกริก ยूनพันธ์ (2549 : 38) ได้กล่าวถึงการใช้หนังสือนิทานว่า หนังสือเป็นภาพของจินตนาการ เมื่อเด็ก ๆ เห็นภาพแล้วสามารถที่ต่อยอดเป็นเรื่องราวใหม่ได้เรื่อย ๆ ยิ่งเล่าเรื่องบ่อยเด็กยิ่งจำได้

สุวิทย์มูลคำและอรทัย มูลคำ (2553 : 212-214 ; อ้างถึงใน ไพพรรณ อินทนิล. 2534 : 27 - 28) ได้กล่าวถึงประโยชน์การเล่านิทานว่า การเล่านิทานให้เด็ก ๆ ฟัง ซึ่งถ้าผู้เล่าเล่าอย่างสนุกสนาน เล่าอย่างสม่ำเสมอและสร้างบรรยากาศให้เป็นธรรมชาติมากที่สุด จะได้ผลด้านพัฒนาการทางอารมณ์ ช่วยพัฒนาการด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. นิทานเป็นสื่อเชื่อมโยงความรักใคร่ ความใกล้ชิดระหว่างพ่อแม่กับลูก ครูกับศิษย์ บรรณารักษ์กับเด็ก ๆ ที่มาใช้ห้องสมุด ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกอบอุ่น เกิดความเชื่อในตนเอง รู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งในสังคม

2. ตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก ๆ ที่อยู่ในวัยอยากรู้อยากเห็น อยากรู้ประสบการณ์ ซึ่งส่วนหนึ่งก็ได้มาจากการฟังนิทาน

3. ฝึกเด็กให้เป็นผู้รู้จักฟัง มีสมาธิ รู้จักสำรวจอริยาบถของตนเอง

4. เป็นการสร้างสรรค์ในด้านภาษาให้กับเด็ก ทำให้เด็กได้ใช้ภาษาให้ถูกต้อง รู้จักคำศัพท์ต่าง ๆ ทำให้เด็กเกิดสุนทรียะในการใช้ภาษา

5. ให้ความบันเทิงใจกับเด็ก ๆ ทำให้เด็กได้ผ่อนคลายอารมณ์ ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทำให้เด็กร่าเริงแจ่มใส สมวัย

6. ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ๆ นิทานก่อให้เกิดจินตนาการ เด็กอาจจะเกิดความคิดสร้างสรรค์ ในการแต่งนิทานขึ้นเอง หรือวาดรูปตามจินตนาการจากนิทานที่ได้ฟัง

ทำให้เขาคิดว่าเขามีโลกส่วนตัวที่เขาจะคิดสร้างสรรค์อะไรก็ได้ทำให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเองตามมา

7. เพิ่มพูนความรู้เล็ก ๆ น้อย ๆ ให้กับเด็ก เช่น ด้านศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ภูมิศาสตร์ของประเทศต่าง ๆ ทำให้เด็กสามารถตัดสินใจในด้านการแสดงออกและสนองตอบเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

8. สามารถปลูกฝังคุณธรรม เช่น ไม่พูดเท็จ มีความซื่อสัตย์ มีใจโอบอ้อมอารีไม่ อิจฉาริษยากัน เป็นการกล่อมเกลานิสาห์ให้เด็กน่ารัก อ่อนโยน ไม่เอาเปรียบผู้อื่น จะเห็นว่า นิทานมีประโยชน์มากต่อเด็ก ซึ่งรวมถึงเป็นสื่อกระตุ้นให้เกิดความคิด ความฝันและจินตนาการ สำหรับเด็ก การเลือกนิทานให้เหมาะกับวัยเด็กเป็นสิ่งสำคัญมาก

จากประโยชน์ที่กล่าวมาในข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า นิทานสามารถช่วยพัฒนาสติปัญญาของเด็กในด้านต่าง ๆ ช่วยเสริมสร้างลักษณะนิสัยที่ดี และช่วยปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ อีกทั้งยังเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน รวมถึงเป็นการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลให้มีความใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น

5 .ลักษณะนิทานที่เหมาะสมกับเด็ก

ความเหมาะสมของนิทานสำหรับเด็กจำเป็นต้องคำนึงถึงความสนใจการรับรู้ และความสามารถตามวัยของเด็กเป็นสำคัญ จึงยังเกิดประโยชน์ที่แท้จริงต่อการเรียนรู้ของเด็กเด็ก จะเริ่มรับรู้นิทานจากภาพที่มองเห็นและเสียงที่ได้ยิน โดยรู้ความหมายไปทีละเล็กทีละน้อยจนสามารถเชื่อมโยงภาพและคำบอกเล่าที่ได้ยินตลอดจนจำเนื้อหาเรื่องราวต่าง ๆ โดยมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะของนิทานที่เหมาะสมกับเด็กไว้ ดังนี้

เกริก ยूनพันธ์(2549 : 58 - 60) ได้กล่าวถึงการเลือกนิทานว่า นิทานที่เหมาะสมกับเด็กวัยต่าง ๆ ควรพิจารณาตามความสนใจของเด็กตามช่วงอายุ ดังนี้

1.เด็กอายุระหว่าง 8-10 ปี เด็กวัยนี้เริ่มสนใจการอ่านมากขึ้น เด็กจะชอบอ่านนิยายสั้น ๆ และนิทานทุกประเภท เรื่องราวต่าง ๆ ทั้งหมดนี้เด็กจะอ่านทั้งหนังสือไทยและหนังสือแปลจากต่างประเทศ

2.เด็กอายุระหว่าง 10-12 ปี เด็กวัยนี้เริ่มสนใจเรื่องราวที่มีระบบการคิดและการสร้างสรรค์ซับซ้อนมากขึ้น การอ่านของเด็กเริ่มอ่านออกแตกฉานและคล่องมากแล้วและให้ความสนใจเกี่ยวกับอนาคตของเขา มีความคิดเพื่อฝัน อยากรู้อยากเห็น เป็นนี้ อยากรู้อยากเป็นเหมือนบุคคลที่มีชื่อเสียงที่พวกเขาชื่นชอบ

Wright(1995) ได้กล่าวถึงหลักการเลือกนิทานสำหรับเด็กว่า

- 1.นักเรียนเข้าใจได้ทันทีที่อ่าน 2-3 ประโยคแรก
- 2.ครูชอบ
- 3.เหมาะกับวัยของนักเรียน
- 4.ให้ประสบการณ์ทางภาษาแก่นักเรียน
- 5.ไม่ยาวเกินไป
- 6.เหมาะสมกับโอกาสและสัมพันธ์กับสิ่งที่ครูจะสอนต่อไป
- 7.ครูรู้สึกว่าการสอนเรื่องนั้นได้ดี

สรุปว่า นิทานนอกจากจะมีประโยชน์ในด้านการอ่าน การเขียน การฟัง และการปลูกฝังคุณธรรมแล้ว นิทานที่เหมาะสมกับวัยและความสนใจของเด็กยังเป็นสื่อกระตุ้นการพัฒนาในด้านความคิดความฝันจินตนาการและเสริมสร้างลักษณะที่ดีให้กับเด็กแผนการจัดการเรียนรู้

1.ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

นักวิชาการ นักการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้ศึกษาเกี่ยวกับความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ ไว้หลายลักษณะ ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2547: 73) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ คือผลของการเตรียมวางแผนจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ โดยนำสาระมาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีหรือรายภาคมาสร้างหน่วยการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้โดยเขียนเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ตามศักยภาพของผู้เรียน

นิคมชมภูหลง (2545:180) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง แผนการหรือโครงการที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อใช้ในการปฏิบัติการสอนในรายวิชาใดวิชาหนึ่ง เป็นการเตรียมการสอนอย่างมีระบบและเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดการเรียนรู้ไปสู่จุดประสงค์ของหลักสูตร ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิมลรัตน์สุนทรโรจน์ (2549 : 249) ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือเป็นแผนที่ผู้สอนจัดทำขึ้นจากคู่มือครู หรือแนวการสอนของกรมวิชาการ ทำให้ผู้สอนทราบว่าสอนเนื้อหาใด เพื่อ

จุดประสงค์ใด สอนอย่างไร สื่ออะไร และ วัดผลการประเมินผล โดยวิธีใด

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนดให้ผู้สอนปฏิบัติตามขั้นตอนการจัดกิจกรรม ซึ่งกำหนดรายละเอียดการจัดกิจกรรมเรียนรู้เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้สอนสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูผู้สอนสามารถดำเนินการจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามหลักสูตรทั้งในด้านจุดประสงค์ ความคิดรวบยอด เนื้อหาสาระ โดยเสนอแนะกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน วิธีวัดผลประเมินผลที่สอดคล้องกับเนื้อหาไว้ให้ผู้สอนเลือกใช้ตามความจำเป็นและเหมาะสม

2.ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

นักวิชาการ และนักการศึกษา ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้หลายลักษณะดังนี้

ลำสิริกสุทธิ (2544:78) ได้ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้.ช่วยให้ครูมีโอกาสศึกษาหลักสูตร

1

เอกสารที่เกี่ยวข้องและบูรณาการกับวิชาอื่น

2.ช่วยให้ครูผู้สอนสามารถจัดเตรียมกระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ทั้งในเรื่องทรัพยากรในโรงเรียน ทรัพยากรในท้องถิ่น ค่านิยม ความเชื่อ และสภาพที่เป็นจริงของท้องถิ่น ตลอดจนการเชื่อมโยงสัมพันธ์กับวิชาอื่น

3.เป็นเครื่องมือของครูในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างคุณภาพ มีความมั่นใจในการสอนมากขึ้น

4.ผู้สอนสามารถใช้เป็นข้อมูลที่ถูกต้องเที่ยงตรง เสนอแนะแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้องรวมทั้งเพื่อครูที่สอนวิชาอื่น

5.ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูที่สอบแทนได้

6.เป็นการพัฒนาวิชาชีพและมาตรฐานวิชาชีพครู ที่แสดงว่างานสอนต้องได้รับการฝึกฝน โดยเฉพาะมีเครื่องมือและเอกสารที่จำเป็นสำหรับการประกอบวิชาชีพด้วย

ชาอุชัยอานินสมาจาร(2546 : 24 – 27) ได้ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1.ความเจริญงอกงามทางการศึกษาของนักเรียนขึ้นอยู่กับการศึกษาเนื้อหาวิชา กิจกรรม ประสบการณ์และวิธีสอนที่ตัดแปลงให้กับความสนใจ ความต้องการ ความสามารถ และระดับวุฒิภาวะของเขา ครูที่ฉลาดวางแผนบทเรียนเป็นอย่างดีจะได้รับผลดีที่สุดในการสอน

2. แผนการจัดการเรียนรู้รวมถึงการจัดกรอบของจุดมุ่งหมายแล้วเลือกเนื้อหาวิชา ระเบียบแบบแผน วัสดุอุปกรณ์ และเทคนิคการประเมินครูจะต้องทำสิ่งเหล่านี้จัดระเบียบ บทเรียนของตนให้ดี
3. การทำแผนการจัดการเรียนรู้ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูฝึกสอนแผนการจัดการ เรียนรู้จึงทำหน้าที่เป็นผู้คอยเตือน
4. การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวข้องกับการคาดคะเนว่าอะไรจะเกิดขึ้น และเลือกประสบการณ์ที่จะเปลี่ยนนักเรียนให้ดีขึ้น
5. การวางแผนป้องกันการเสียเวลาซึ่งปกติมักเกิดขึ้นกับการสอนที่มีได้จัด ระเบียบแผนการจัดการเรียนรู้ช่วยครูให้มีระเบียบ
6. แผนการจัดการเรียนรู้ช่วยป้องกันมิให้สอนนอกเนื้อหาวิชาโดยทำให้ครู ตระหนัก สิ่งที่เขาต้องทำให้สำเร็จในวันนั้น คำถามบางอย่างอาจทำให้การอภิปรายนำไปสู่ นอก บทเรียนแต่แผนการจัดการเรียนรู้จะทำให้ครูกลับเข้าสู่บทเรียน
7. แผนการจัดการเรียนรู้ทำกิจกรรมด้วยตนเอง ประยุกต์ใช้ได้ทั้งครูและนักเรียน
8. แผนการจัดการเรียนรู้ทำให้เกิดความรู้ที่มั่นคง โดยเฉพาะครูใหม่ซึ่งมักจะมี ความรู้สึกประหม่าและเครียด แผนการจัดการเรียนรู้ที่เตรียมมาอย่างดีจะช่วยให้เพิ่มความมั่นใจ ในตัวเองและลดความรู้สึกไม่มั่นใจ
9. แผนการจัดการเรียนรู้มีประโยชน์สำหรับผู้บริหารสถานศึกษาด้วย
ปารีชาติแพงบุคดา (2553 : 45) กล่าวไว้ว่า แผนการเรียนรู้มีความสำคัญในการจัด กิจกรรมการเรียนการสอน คือ เป็นแนวดำเนินการ เนื้อหาสาระ วิธีการจัดกิจกรรมการเรียน การ สอนสื่อการสอนและวิธีการจัดผลที่ผู้สอนเตรียมไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อใช้ในการจัดการเรียนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้
สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญ ช่วยให้ผู้สอนมีโอกาสดึกษา หลักสูตรแนวการสอน เอกสารที่เกี่ยวข้อง ช่วยให้ผู้สอนจัดเตรียมกระบวนการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับสภาพจริง เป็นจริง เป็นเครื่องมือของผู้สอนในการจัดการเรียนการสอน สามารถใช้เป็นข้อมูลที่ถูกต้องเสนอแนะแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง ใช้เป็นคู่มือสำหรับผู้สอนที่เข้าสอน แทนและเป็นพัฒนาวิชาชีพและมาตรฐานวิชาชีพครู

3. ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

นักวิชาการและนักการศึกษา ได้กล่าวถึงลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีไว้

หลายลักษณะดังนี้

รุจิรัฐสาร (2545: 159) กล่าวถึง แผนการเรียนรู้ที่ดีจะต้องสามารถตอบคำถามได้ ดังนี้

1. จะให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์อะไรบ้าง
2. จะเสริมสร้างกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียนอะไรบ้าง จึงจะทำให้ผู้เรียนบรรลุผลตามจุดประสงค์
3. ครูจะต้องมีบทบาทอย่างไรในการจัดกิจกรรม ตั้งแต่ครูเป็นศูนย์กลางจนถึงผู้เรียนเป็นผู้จัดทำเอง
4. จะใช้สื่อ อุปกรณ์อะไรบ้างจึงช่วยให้ผู้เรียนบรรลุประสงค์
5. จะรู้ได้อย่างไรว่าผู้เรียนเกิดคุณสมบัติตามที่คาดหวังไว้

สมนึกภักทิตยธนี (2546:5) ได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของแผนการจัดการเรียนรู้ ต้องมีขั้นตอน ดังนี้

1. เนื้อหาต้องเขียนเป็นรายคาบ หรือรายชั่วโมงตารางสอน โดยเขียนให้สอดคล้องกับชื่อเรื่องให้อยู่ในโครงการสอนและเขียนเฉพาะเนื้อหาสาระสำคัญพอสังเขป
2. ความคิดรวบยอดหรือหลักการสำคัญ ต้องเขียนให้ตรงกับเนื้อหาที่จะสอน ส่วนนี้ถือว่าเป็นหัวใจของเรื่อง ครูต้องทำความเข้าใจในเนื้อหาที่จะสอนจนสามารถเขียนความคิดรวบยอดได้อย่างมีคุณภาพ
3. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ต้องเขียนให้สอดคล้อง กลมกลืนกับความคิดรวบยอด มิใช่เขียนตามอำเภอใจ มิใช่เขียนสอดคล้องเฉพาะเนื้อหาที่จะสอนเท่านั้นเพราะจะได้เฉพาะพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความรู้ ความจำ สมรรถนะหรือพัฒนาของนักเรียนจะไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร
4. กิจกรรมการเรียนการสอน โดยยึดเทคนิคการสอนต่าง ๆ ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้
5. สื่อที่ใช้ควรเลือกให้สอดคล้องกับเนื้อหา สื่อดังกล่าวต้องช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในหลักการได้ง่าย
6. วัตถุประสงค์โดยคำนึงถึงเนื้อหา ความคิดรวบยอด จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและช่วงที่ทำการวัด(ก่อนเรียน ระหว่างเรียน หลังเรียน) เพื่อตรวจสอบว่าการสอนของครูบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือไม่

ปาริชาติ แฝงบุคคา (2553:46) กล่าวถึงลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีนั้น

ควรเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ครูผู้สอนจัดทำขึ้นเอง โดยมีความสอดคล้องของเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สื่อการเรียนรู้และวิธีประเมินผล การเรียนรู้ทั้งแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพจะแสดงถึงการเตรียมความพร้อมของครูที่จะทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อนักเรียน

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีควรมีการวิเคราะห์หลักสูตร จัดทำตาราง วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชาหรือวิเคราะห์ สาระการเรียนรู้ จัดทำหน่วยการเรียนรู้ และจัดทำ กำหนดการสอนหรือโครงการสอน มีการวิเคราะห์ผู้เรียน โดยการจัดกลุ่มผู้เรียนตามความรู้ ความสามารถ ความสนใจและความถนัด แล้วนำไปเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ตามศักยภาพ ของผู้เรียนเพื่อเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมีการกำหนดเนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังศักยภาพของผู้เรียนและความต้องการของท้องถิ่น รวมทั้ง การบูรณาการระหว่างวิชา มีการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เหมาะสมและ สอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน มีการบูรณาการเน้นการคิด การฝึกทักษะ การปฏิบัติจริงและ สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

4.องค์ประกอบสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

นักวิชาการ นักการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของ แผนการจัดการเรียนรู้ ไว้หลายลักษณะดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2545:21) กล่าวว่า iva แผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ กระบวนการวัดประเมินผล แหล่งการเรียนรู้และหมายเหตุ

สุพลวังสินธ์ (2545: 5) ได้กล่าวไว้ว่า ส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ช่วย ดำเนินการสอนบรรลุเป้าหมาย จุดประสงค์การเรียนรู้มีหลายข้อแตกต่างกันไป แต่ส่วนสำคัญที่ ขาดไม่ได้จะต้องมีส่วนประกอบดังนี้

- 1.เนื้อหาสาระ
- 2.จุดประสงค์การเรียนรู้
- 3.กิจกรรมการเรียนการสอน
- 4.สื่อการเรียนการสอน
- 5.การวัดและประเมินผล

กาญจนาวัฒมาญ (2547:86-88) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการจัดทำแผนการจัดการ เรียนรู้ที่สมบูรณ์ความประกอบด้วยหัวข้อสำคัญ คือ มาตรฐานการเรียนรู้/ผลการเรียนรู้ที่

คาดหวังสาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาสาระ กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้ กระบวนการวัดและประเมิน กิจกรรมเสนอแนะและบันทึกหลังสอน

ทิสนาแวมมณี (2548 : 16) ได้นำเสนอองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วยหัวข้อดังนี้ คือ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อและอุปกรณ์การวัดและประเมินผล สื่อและแหล่งการเรียนรู้

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย มาตรฐานการเรียนรู้หรือผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระสำคัญหรือแนวคิดหลัก สาระการเรียนรู้ เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผลและการบันทึกผลหลังการสอน

5.หลักการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

มีหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้กล่าวถึงหลักการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนั้ กรมวิชาการ (2545 ก : 22-23) ได้กล่าวถึง หลักการและขั้นตอนการจัดทำแผนการเรียนรู้ ดังนี้

- 1.เลือกรูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้ โดยนำหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดไว้มาพิจารณาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้
- 2.ตั้งชื่อแผนการจัดการเรียนรู้ตามสาระการเรียนรู้
- 3.กำหนดจำนวนเวลา ระบุลำดับชั้น
- 4.วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้จากมาตรฐานการเรียนรู้รายปี รายภาค ที่เลือกไว้เขียนเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชา โดยยึดหลักการเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ของ (Lynn Morris) ที่ว่าจุดประสงค์ของการเรียนรู้ต้องบรรยายจุดหมายปลายทาง ไม่ใช่วิธีการ สะท้อนถึงระดับต่าง ๆ ของทักษะที่เกิดขึ้น ใช้คำกริยาที่เป็นรูปธรรมและองค์ประกอบ 3 ส่วน ตามแนวของ (Robert Mager) คือ พฤติกรรม ข้อที่สถานการณ์หรือเงื่อนไข และเกณฑ์
- 5.เลือกจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วิเคราะห์ไว้แล้วเฉพาะข้อที่สัมพันธ์กันกับสาระการเรียนรู้ กำหนดเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ หรือจุดประสงค์ปลายทางตามธรรมชาติของวิชา
- 6.วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ที่เป็นรายละเอียดสำหรับนำไปจัดการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้เป็นเนื้อหาใหม่ของเนื้อหาที่กำหนดไว้ ที่จำเป็นต้องสอน
- 7.กำหนดจุดประสงค์นำทางตามลำดับความยากง่ายของเนื้อหานั้น
- 8.เลือกกิจกรรมและเทคนิคการสอนที่เหมาะสม
- 9.เลือกสื่ออุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้ ให้เหมาะสมกับสาระการ

เรียนรู้ที่เลือกมา เช่น รูปภาพ บัตรคำ วิดีทัศน์ เป็นต้น

10. จัดทำลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยคำนึงถึงธรรมชาติวิชาตามจุดประสงค์นำทาง

11. กำหนดวัดผลประเมิน โดยระบุวิธีการประเมินผลการเรียนรู้ทั้งที่เกิดระหว่างเรียนตามจุดประสงค์นำทางและที่เกิดหลังการเรียนการสอนเมื่อจบแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การวัดหลายรูปแบบตามความเหมาะสม เช่น ปฏิบัติจริง ทดสอบความรู้ ทำงานกลุ่ม

สรุปได้ว่า หลักการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ควรพิจารณาจุดประสงค์การเรียนรู้ว่าต้องการให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมหรือความรู้ความสามารถด้านใด พิจารณาเนื้อหาว่าเป็นการเรียนการสอนเกี่ยวกับเรื่องอะไร เรียนรู้แล้วจะได้รับความรู้ ความเข้าใจ ความคิดรวบยอดอย่างไร หรือได้รับประโยชน์คุณค่าใดจากการเรียนเนื้อหานั้น และนำผลการเรียนพิจารณาจุดประสงค์การเรียนรู้มาประกอบกับการพิจารณาเนื้อหาแล้วเขียนเป็นข้อสรุปเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เรียนหรือสิ่งที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียน

6. ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

6.1 การหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ที่มีการพัฒนารูปแบบหรือนวัตกรรมใหม่ ๆ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทดลองใช้และหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการนำไปใช้ต่อไป

ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง คุณภาพด้านกระบวนการและผลลัพธ์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ประสิทธิภาพที่วัดออกมาจะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการกับเปอร์เซ็นต์การทำแบบทดสอบเมื่อจบบทเรียน แสดงค่าเป็นตัวเลข 2 ตัว เช่น

$E_1/E_2 = 80/80$, $E_1/E_2 = 85/85$, $E_1/E_2 = 90/90$ เป็นต้น โดยตัวเลข ตัวแรก คือ เปอร์เซ็นต์ที่เกิดจากคะแนนที่ได้ระหว่างการดำเนินการ ถือเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์

เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) มีความหมายในลักษณะ เช่น เกณฑ์ 80/80 มีความหมายดังนี้ (เผชิญ กิจระการ, 2544 : 49-52)

1. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อย วัดพฤติกรรมระหว่างเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็น

ประสิทธิภาพของกระบวนการส่วน 80 ตัวหลัง (E_2) คือนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนการหาค่า E_1 และ E_2 ใช้สูตร ดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum X$ แทน คะแนนรวมของแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนและ

แบบทดสอบย่อยทุกแบบรวมกัน

N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

A แทน คะแนนเต็มของแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนและ

แบบทดสอบย่อยทุกแบบรวมกัน

$$E_2 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum X$ แทน คะแนนรวมจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

2.เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วน 80 ตัวหลัง (E_2) คือนักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนี้ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

3.เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน ให้ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วน 80 ตัวหลัง (E_2) คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่นักเรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียน โดยเทียบคะแนนที่ทำได้ก่อนการเรียน

4.เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วน 80 ตัวหลัง (E_2) คือนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อถูก มีจำนวนร้อยละ 80

เชิญ สามารถ (2544 : 40-41) ได้กำหนดประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ โดยการประเมินพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเด็น คือ

1. ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง คือ ประเมินผลต่อเนื่อง ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมย่อย ๆ หลาย ๆ พฤติกรรม เรียกว่า กระบวนการ ของผู้เรียนที่สังเกตจากการประกอบกิจกรรมกลุ่มและรายบุคคล ได้แก่งานที่ได้รับมอบหมายและกิจกรรมอื่นใดที่ผู้สอนกำหนดไว้

2. ประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย คือ ประเมินผลลัพธ์ของผู้เรียน โดยพิจารณาจากผลการสอบหลังเรียนหรือการสอบวัดผลสัมฤทธิ์รวม ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้จะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่า ผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมที่น่าสนใจ โดยคิดเป็นร้อยละของผลเฉลี่ยของคะแนนการทำงาน และประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการสอบหลังเรียนทั้งหมดซึ่งนั่นก็คือ E_1/E_2 หรือประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้

ในการหาประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ โดยใช้สูตร นั้นต้องดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้ (เชิญ สามารถ. 2544 : 41-42)

1.แบบเดี่ยว (1:1) โดยการนำแผนการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่เก่ง ปานกลาง อ่อน จำนวน 1-3 คน แล้วพยายามปรับปรุงแผนการเรียนรู้ให้ดีขึ้น

2.แบบเดี่ยว (1:10) นำแผนการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีความสามารถ คละกันจำนวน 6-10 คน แล้วปรับปรุงแผนการเรียนรู้ให้ดีขึ้น

3.แบบเดี่ยว (1:100) นำแผนการเรียนรู้ไปทดลองใช้ในชั้นเรียน จำนวนตั้งแต่ 20-100คนหากค่าที่ได้ไม่ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดจะต้องปรับปรุงแผนการเรียนรู้ แล้วทำการหาประสิทธิภาพซ้ำ จนได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

จุฬาลักษณ์ แก้วอินตา (2556 : 45-46) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นกระบวนการตรวจสอบและพิจารณาคุณค่าของแผนการจัดการเรียนรู้ว่ามีระบบ ก่อนนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนว่าสื่อนั้นมีคุณภาพ มีจุดเด่น จุดด้อยอย่างไร ช่วยให้อรรถวัตถุประสงคของการสอนมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้้นำข้อมูลมาปรับปรุงและพัฒนาให้มีประสิทธิภาพ

เกณฑ์การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้จะพึงพอใจว่า หากแผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพระดับนั้นแล้ว แผนการจัดการ

เรียนรู้นั้นก็มีคุณค่าที่จะนำไปสอนนักเรียนให้สัมฤทธิ์ผลสูงสุด เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ กำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหมายว่านักเรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนทั้งหมดต่อร้อยละของผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมด นั่นคือ E_1/E_2 หรือประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) คือ การประเมินพฤติกรรมต่อเนื่องของนักเรียน ได้แก่ พฤติกรรมการทำกิจกรรมกลุ่ม งานที่มอบหมายและกิจกรรมอื่น ๆ ที่ครูผู้สอนกำหนดไว้

ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) คือการประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย โดยพิจารณาจากการทดสอบหลังเรียนและการสอบไล่ ตัวอย่าง 80/80หมายความว่า เมื่อเรียนจากแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว นักเรียนสามารถทำแบบฝึกหัด กิจกรรมหรืองานได้ผลเฉลี่ยร้อยละ 80 และข้อสอบปลายภาคเรียนหรือสอบไล่ ได้ผลเฉลี่ยร้อยละ 80 การที่จะกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ให้ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความเหมาะสม โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำ มักจะตั้งไว้ 80/80 , 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะหรือเจตคติ อาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/875 เป็นต้น

สุภภรณ์โพธิ์นาม (2556 : 48) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพของแผนการสอนหรือแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นกระบวนการตรวจสอบและพิจารณาคูณค่าของแผนการสอนหรือแผนการจัดการเรียนรู้อย่างมีระบบ ก่อนนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนว่าสื่อนั้นมีคุณภาพ มีจุดเด่น จุดด้อยอย่างไร ช่วยให้ผู้บรรลุวัตถุประสงค์ของการสอนมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้นำข้อมูลมาปรับปรุงและพัฒนาให้มีประสิทธิภาพ

ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ SQ3R ประกอบนิทานอีสป หมายถึง คุณภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบ SQ3R ประกอบนิทานอีสปเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

75ตัวแรก หมายถึง ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ทำได้ จากการทำแบบทดสอบย่อยท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ ตัวหลัง หมายถึง ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคน

75

การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียน

6.2ดัชนีประสิทธิผล

ดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index: E.I.)หมายถึงตัวเลขที่แสดง

ความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน โดยเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนและคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนเมื่อมีการประเมินสื่อการสอนที่ผลิตขึ้นจะดูประสิทธิภาพทางการสอนและการวัดประเมินผล สื่อการสอนนั้นตามปกติการประเมินความแตกต่างของค่าคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและคะแนนทดสอบหลังเรียนซึ่งเป็นการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

เผชิญกิจระการ(2544:30)กล่าวไว้ว่า ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ตัวเลขแสดงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน โดยเปรียบเทียบจากคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนและคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน ซึ่งเป็นตัววัดว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอยู่ในระดับใด รวมถึงการวัดทางความเชื่อเจตคติและความตั้งใจของผู้เรียน นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาแปลงให้เป็นร้อยละ หากค่าคะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ จากนั้นนำนักเรียนเข้ารับการทดลอง เสร็จแล้วทำการทดสอบหลังเรียนนำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีประสิทธิผล โดยนำคะแนนก่อนเรียนไปลบออกจากคะแนนหลังเรียน ได้เท่าใดนำมาหารด้วยค่าที่ได้จากค่าทดสอบก่อนเรียนสูงสุดที่ผู้เรียนจะสามารถทำได้ ลบด้วยคะแนนทดสอบก่อนเรียน โดยทำให้อยู่ในรูปร้อยละ จากการคำนวณพบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลจะมีค่าอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง 1.00 หากค่าทดสอบก่อนเรียนเป็น 0 และการทดสอบหลังเรียน ปรากฏว่า นักเรียนไม่มีการเปลี่ยนแปลง คือ ได้คะแนน 0 เท่าเดิม

ไชยยศเรืองสุวรรณ(2545 : 278-279)ได้กล่าวถึงดัชนีประสิทธิผลไว้ สรุปได้ว่า การประเมินสื่อการสอนที่ผลิตขึ้นมา จะดูถึงประสิทธิภาพทางการสอนและการวัดประเมินผลของสื่อ นั้น ตามปกติแล้วจะเป็นการประเมินความแตกต่างของค่าคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและคะแนนทดสอบหลังเรียน หรือเป็นการทดสอบความแตกต่างเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในทางปฏิบัติส่วนมากจะเน้นที่ผลของความแตกต่างที่แท้จริงมากกว่าผลของความแตกต่างทางสถิติ แต่ในบางกรณีการเปรียบเทียบเพียง 2 ลักษณะ อาจยังไม่เป็นการเพียงพอเช่น ในกรณีของการทดลองใช้สื่อในการเรียนการสอนครั้งหนึ่งปรากฏว่ากลุ่มที่ 1 การทดสอบก่อนเรียนได้คะแนน 18 % การทดสอบหลังเรียนได้คะแนน 67 % และกลุ่มที่ 2 การทดสอบก่อนเรียนได้คะแนน 27 % การทดสอบหลังเรียนได้คะแนน 74 % ซึ่งเมื่อนำผลการวิเคราะห์ทางสถิติปรากฏว่า คะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งสองกลุ่ม แต่เมื่อ

เปรียบเทียบคะแนนการทดสอบหลังเรียนระหว่างกลุ่ม ทั้งสอง ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่า เกิดขึ้นเพราะตัวแปรทดลอง(Treatment) นั้นหรือไม่เนื่องจากการทดสอบทั้ง 2 กรณีนั้น มีคะแนนพื้นฐาน (คะแนนทดสอบก่อนเรียน) แตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลถึงคะแนนการทดสอบหลังเรียนที่จะเพิ่มขึ้นได้สูงสุดของแต่ละกรณี การหาค่าดัชนีประสิทธิผลของบทเรียนคอมพิวเตอร์ (TheeffectivenessIndex) โดยใช้วิธีของ (GoodmanFletcherandSchnieder)(ไชยยศเรืองสุวรรณ.2545 : 279)ดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ขอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

$$\text{หรือ} \quad E.I. = \frac{P_2 - P_1}{(Total) - P_1}$$

เมื่อ P_1 = ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน

P_2 = ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน

Total = ผลคูณของจำนวนเรียนกับคะแนนเต็ม

การหาค่า E.I. เป็นการพิจารณาพัฒนาการในลักษณะที่ว่าเพิ่มขึ้นเท่าไร ไม่ได้ทดสอบว่าเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ ซึ่งค่าที่แสดงคะแนนที่เพิ่มขึ้นนั้นเรียกว่า หาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.)และเพื่อให้สื่อความหมายกันง่ายขึ้นจึงแปลงคะแนนให้อยู่ในรูปของร้อยละ เช่น จากค่าดัชนีประสิทธิผล(E.I.)0.6240 คิดเป็นร้อยละ 62.40

ดัชนีประสิทธิผลสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินผลสื่อ โดยเริ่มจากการทดสอบก่อนเรียน ซึ่งเป็นตัววัดว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอยู่ในระดับใด รวมถึงการวัดทางด้านความเชื่อ เจตคติและความตั้งใจของผู้เรียน นำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีประสิทธิผล โดยนำผลรวมของคะแนนก่อนเรียนไปลบออกจากผลรวมของคะแนนหลังเรียน ได้เท่าใดนำมาหารด้วยค่าที่ได้จากคะแนนเต็มของแบบทดสอบคูณด้วยจำนวนผู้เรียน แล้วลบด้วยผลรวมคะแนนก่อนเรียน

สุภภรณ์โพธิ์นาม (2556 : 48-49) กล่าวว่า ค่าดัชนีประสิทธิผล คือ การหาค่าอัตราส่วนที่ได้จากความก้าวหน้าของผู้เรียน โดยเทียบจากคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อเป็นการประเมินสื่อการสอนที่สร้างขึ้น จะมีค่าอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง 1.00

สรุปได้ว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินสื่อ โดยเริ่ม

จากการทดสอบก่อนเรียน ซึ่งจะได้รู้ว่าคุณมีความรู้พื้นฐานในระดับใด รวมถึงการวัดความเชื่อ เจตคติ แล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาแปลงให้เป็นร้อยละ และหาคะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ จากนั้นนำนักเรียนเข้ารับการทดลองแล้วทำการทดสอบหลังเรียนได้ทำไดนามาหารด้วยค่าคะแนนสูงสุดที่ผู้เรียนสามารถทำได้ลบด้วยคะแนนทดสอบก่อนเรียน โดยทำให้อยู่ในรูปร้อยละ ซึ่งการคำนวณหาค่าดัชนีประสิทธิผลจะมีค่าอยู่ระหว่าง-1.00 ถึง 1.00

ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกในทางบวกซึ่งเมื่อเกิดขึ้นแล้วทำให้เกิดความสุข เป็นความสุขที่แตกต่างจากความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ กล่าวคือ เป็นความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับ หลังจากการปฏิบัติแล้วเกิดชอบใจ พึงพอใจ มีนักวิชาการและนักการศึกษา ได้กล่าวถึงความพึงพอใจ ดังนี้

1.ความหมายของความพึงพอใจ

มีผู้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้หลายลักษณะ ดังนี้

Good(1973 : 320) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพคุณภาพหรือระดับความพอใจ ซึ่งเป็นผลจากความสนใจต่าง ๆ และทัศนคติที่บุคคลต่อสิ่งที่ทำอยู่

ทรงสมรชเลิศ (2543 : 12) ได้สรุปความพึงพอใจว่า เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ความรู้สึกและทัศนคติของบุคคลอันเนื่องมาจากสิ่งเร้าและแรงจูงใจ ซึ่งปรากฏออกมาทางพฤติกรรมและเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคล

อุบลลักษณ์ไชยชนะ (2543 : 36) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกทัศนคติที่เป็นไปตามความคาดหวัง ที่จะทำให้เกิดความสามารถในการเรียนรู้ได้ยิ่งขึ้น

วาสนาจันทร์อุไร (2546 : 15) กล่าวว่า ความพึงพอใจ คือความรู้สึกหรือทัศนคติที่ดีที่เกิดจากการสัมผัส การรับรู้ ทำให้เกิดการเรียนรู้ ยอมรับ เป็นไปตามที่คาดหวังที่ทำให้เกิดความสามารถในการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

พัลลภกมลนุรัตน์ (2547 : 34) ได้สรุปว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึก ความนึกคิด ความเชื่อ ที่มีแนวโน้มที่แสดงออกของพฤติกรรมต่อการปฏิบัติกิจกรรมที่ทำให้เกิดความเจริญงอกงามในทุกด้านของแต่ละบุคคลอาจเป็นทางด้านบวกหรือด้านลบของพฤติกรรมนั้น ๆ

วิไลรัตพลที (2548 :34) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ พอใจ

ประทับใจ จากการได้รับการตอบสนองตามความต้องการและมีความสุขเมื่อได้รับผลสำเร็จ ซึ่ง
จะแสดงออกมาทางพฤติกรรม โดยสังเกตได้จากสายตา คำพูดและการแสดงออกทาง
พฤติกรรม

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพความรู้สึกที่ดีทางจิตใจของแต่ละบุคคล
ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งและความพึงพอใจจะเกิดขึ้นได้นั้นก็ต่อเมื่อได้รับการตอบสนองต่อความ
ต้องการตามจุดมุ่งหมาย ดังนั้น ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนจึง
หมายถึง ความรู้สึกที่ดี มีความรู้สึกนิยมชมชอบและมีทัศนคติที่ดีในทางบวก จนทำให้นักเรียน
เกิดความพึงพอใจ

2. ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ทฤษฎีสำหรับสร้างความพึงพอใจมีหลายทฤษฎี ซึ่งมีทฤษฎีที่สำคัญ ได้แก่

1. ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของ (Maslow)

สุรงค์ไคว้ตระกูล (2541 : 111-118 ; อ้างถึงใน สุจิรา แก้วจินดา. 2554 :55) ได้
กล่าวถึง ทฤษฎีแรงจูงใจของ (Maslow, 1959)ว่ามีข้อสมมติฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ 3
ประการ ดังนี้

- 1.บุคคลย่อมมีความต้องการอยู่เสมอและไม่สิ้นสุด ขณะที่ความต้องการใด
ได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการอย่างอื่นก็จะเกิดขึ้นอีกไม่สิ้นสุด
- 2.ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรม
อื่น ๆ ต่อไป ความต้องการที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองจึงเป็นสิ่งจูงใจกับพฤติกรรมของคนนั้น
- 3.ความต้องการของบุคคลจะเรียงเป็นลำดับขั้นตอนความสำคัญ เมื่อความ
ต้องการระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว บุคคลก็จะให้ความสนใจกับความต้องการระดับสูง
ต่อไป ความต้องการของบุคคลมี 5 ขั้นตอน ตามลำดับดังนี้

3.1ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการ
เบื้องต้นเพื่อความอยู่รอดของชีวิต เช่น ความต้องการในเรื่องของอาหาร น้ำ อากาศ
เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย ความต้องการทางเพศ ความต้องการทางร่างกาย จะมี
อิทธิพลต่อพฤติกรรมของตนก็ต่อเมื่อความต้องการทั้งหมดของคนยังไม่ได้รับการตอบสนอง

3.2ความต้องการปลอดภัยหรือความมั่นคง (Security of Safety Needs)
ถ้าหากความต้องการด้านร่างกายได้รับการตอบสนองตามเหมาะสมแล้ว มนุษย์ก็จะต้องการใน
ขั้นสูงต่อไป คือ ความรู้สึกที่ต้องการความปลอดภัยหรือมั่นคงในปัจจุบันและอนาคตซึ่งรวมถึง
ความก้าวหน้าและความอบอุ่น

3.3ความต้องการทางสังคม (Social or Belonging Needs) ภายหลังจากคนได้รับการตอบสนองในสองขั้นดังกล่าวแล้ว ก็จะมีความต้องการที่สูงขึ้น คือ ความต้องการทางสังคมเป็นความต้องการที่จะเข้าร่วมและได้รับการยอมรับในสังคม ความเป็นมิตรและความรักจากเพื่อน

3.4ความต้องการที่ได้รับความยกย่องนับถือ (Esteem System Needs) เป็นความต้องการให้คนอื่นยกย่องให้เกียรติและเห็นความสำคัญของตน อยากเด่นในสังคม รวมถึงความสำเร็จ ความรู้ ความสามารถ ความเป็นอิสระและเสรีภาพ

3.5ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Self-Actualization Needs) เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์ ส่วนมากจะเป็นการอยากเป็นอยากได้ ตามความคิดของตน หรือต้องการจะเป็นมากกว่าที่ตัวเองเป็นอยู่ขณะนี้

2. ทฤษฎีสองปัจจัยของ (Herzberg)

Herzberg (1959 : 133 -155 ; อ้างถึงใน สุจิรา แก้วจินดา. 2554: 56) ได้กล่าวถึงทฤษฎีนี้ ซึ่งแบ่งปัจจัยที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงานออกเป็น 2 ปัจจัย ดังนี้

1. ปัจจัยจูงใจ (Motivation Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับงาน มีอิทธิพลในการสร้างความพึงพอใจ ซึ่งจะช่วยสร้างแรงจูงใจในการทำงานประกอบด้วยปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ความสำเร็จของงาน

1.2 การได้รับการยอมรับนับถือ

1.3 ลักษณะงานที่ทำ

1.4 ความรับผิดชอบ

1.5 ความก้าวหน้าในตำแหน่ง

1.6 ความเจริญเติบโตขององค์กร

2. ปัจจัยค้ำจุนหรือปัจจัยสุขภาพอนามัย (Hygiene Factors) ปัจจัยที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งมักจะนำมาซึ่งความไม่พึงพอใจในการทำงาน จำเป็นต้องป้องกันหรือค้ำจุนไม่ให้เกิดความท้อถอย ไม่อยากทำงาน ประกอบด้วยปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

2.1 ค่าตอบแทนในการทำงาน

2.2 โอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในองค์กร

2.4 ฐานะของอาชีพ

2.5 การปกครองบังคับบัญชา

2.6นโยบายและการบริหารงานองค์การ

2.7สภาพการทำงาน

2.8ความเป็นอยู่ส่วนตัว

2.9ความมั่นคงปลอดภัยในการทำงาน

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ เป็นการแสดง ความรู้สึกดีใจยินดีของเฉพาะบุคคลในการตอบสนองความต้องการในส่วนที่ขาดหายไป ซึ่งเป็นผลมาจากปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยปัจจัยเหล่านั้นสามารถสนองความต้องการของบุคคลทั้งร่างกายและจิตใจได้อย่างเหมาะสม และเป็นการแสดงออกพฤติกรรมของบุคคลที่จะเลือกปฏิบัติในกิจกรรมนั้น

3.การวัดความพึงพอใจ

การวัดความพึงพอใจเป็นการวัดความรู้สึกที่พึงพอใจต่อสิ่งที่ทำให้เกิดความชอบ ความสบายใจและเป็นความรู้สึกที่บรรลุถึงความต้องการ การวัดความพึงพอใจมีขอบเขตที่จำกัดมีความคลาดเคลื่อนเกิดขึ้นได้ถ้าหากบุคคลเหล่านั้นแสดงความคิดเห็นไม่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง ได้มีนักวิชาการและนักการศึกษาหลายท่าน ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวัดความพึงพอใจไว้หลายลักษณะ ดังนี้

Stromberg(1984 : 88-91) กล่าวไว้ว่า การวัดความพึงพอใจวัดได้หลายวิธี ดังนี้

1.การสัมภาษณ์ วิธีนี้ผู้ศึกษาจะมีแบบสัมภาษณ์ที่มีคำถาม ซึ่งได้รับการทดสอบหาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นแล้ว ทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ข้อดีของวิธีนี้คือ ผู้สัมภาษณ์อธิบายคำถามให้ผู้ตอบเข้าใจได้ สามารถใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่อ่านเขียนหนังสือไม่ได้ แต่มีข้อเสียคือการสัมภาษณ์ต้องใช้เวลา และอาจมีข้อผิดพลาดในการสื่อความหมาย

2.การใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีที่มีผู้นิยมใช้มากที่สุด มีลักษณะคำถามที่ได้ทดสอบความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นแล้ว กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบหรือเติมคำ ข้อดีของวิธีนี้คือ ได้ตอบคำถามที่มีความหมายแน่นอน มีความสะดวก รวดเร็วในการสำรวจ สามารถใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ ข้อเสียคือ ผู้ตอบต้องสามารถอ่านออกเขียนได้ และมีความสามารถในการคิดเป็นความพึงพอใจเป็นสถานะที่มีความต่อเนื่อง ไม่สามารถบอกจุดเริ่มต้นหรือสิ้นสุดของความพึงพอใจ แบบสอบถามถึงนิยมสร้างเป็นแบบมาตรฐาน

สโรจณีไสยสมบัติ (2534 ; อ้างถึงใน คณะอนุกรรมการงานวิจัยและพัฒนา 2555) ได้กล่าวไว้ว่า การวัดความพึงพอใจสามารถวัดได้หลายวิธี ดังนี้

1.การใช้แบบสอบถาม ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมใช้มากอย่างแพร่หลายวิธีหนึ่ง

2.การสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นวิธีที่ต้องอาศัยเทคนิคและความชำนาญพิเศษของผู้

สัมภาษณ์ที่จะจูงใจให้ผู้ตอบคำถามตามข้อเท็จจริง

3. การสังเกต เป็นการสังเกตพฤติกรรมทั้งก่อนปฏิบัติกิจกรรม ขณะปฏิบัติกิจกรรมและหลังการปฏิบัติกิจกรรม จะเห็นได้ว่าการวัดความพึงพอใจในการเรียนรู้สามารถที่จะวัดได้หลายวิธีทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความสะดวก ความเหมาะสม ตลอดจนจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายของการวัดด้วยจึงจะส่งผลให้การวัดนั้นมีประสิทธิภาพน่าเชื่อถือ

สรุปได้ว่า การวัดระดับความพึงพอใจ สามารถทำได้หลายวิธี ได้แก่ การใช้แบบสอบถาม ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย โดยการขอความร่วมมือจากกลุ่มบุคคลที่ต้องการวัด แสดงความคิดเห็นลงในแบบฟอร์มที่กำหนดหรือการสัมภาษณ์ วิธีต้องอาศัยเทคนิคและความชำนาญพิเศษของผู้สัมภาษณ์ที่จะจูงใจให้คำตอบตามข้อเท็จจริงและการสังเกต เป็นการสังเกตพฤติกรรมทั้งก่อนการรับบริการ ขณะรับบริการ และหลังการรับบริการ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

รัตนกันท์ เลิศคำฟู (2547 : 50-55) ได้ศึกษาการใช้วิธีสอนแบบ SQ4R ในการสอนอ่านจับใจความสำคัญนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านแม่กะ จังหวัดเชียงใหม่ วัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย โดยใช้วิธีสอนแบบ SQ4R นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 2) เพื่อศึกษาผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย โดยใช้วิธีสอนแบบ SQ4R กลุ่มเป้าหมายได้แก่นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านจับใจความสำคัญที่ใช้วิธีสอนแบบ SQ4R 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความสำคัญ 3) แบบสังเกตพฤติกรรมและแบบสัมภาษณ์นักเรียนการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่าแผนการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนได้ดีขึ้น มีคะแนนผลสัมฤทธิ์คิดเป็นร้อยละ 62.08 ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ขึ้นไปเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนพฤติกรรมการเรียนรู้ในระดับดีมากและนักเรียนส่วนใหญ่แสดงความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยวิธีสอนแบบ SQ4R

อมรลักษณ์ สัพโส (2550 : 60) ได้วิจัยการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยใช้ขั้นตอนอัสปพื้นบ้านประกอบ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจให้มีประสิทธิภาพ 75/75

2) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน มีคะแนนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือร้อยละ 70 ขึ้นไป และ
 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน
 ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้นิทานอีสปพื้นบ้านประกอบ กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2)
 แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้นิทานอีสปพื้นบ้านประกอบ 3)
 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกเท่ากับ
 78.52/75.11 ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75.11 และ
 นักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

วัชรภรณ์ แสงพันธ์ (2553 : 83 - 85) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการ
 อ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้นิทานอีสป ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโนนสังวิทยา
 คาร จังหวัดหนองบัวลำภู มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อ
 ความเข้าใจโดยใช้นิทานอีสปของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการ
 เรียนด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้นิทานอีสป 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจ
 ของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้นิทานอีสป
 กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียน
 โนนสังวิทยาคาร จังหวัดหนองบัวลำภู จำนวน 37 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1)
 แผนการจัดการเรียนรู้ 2) เครื่องมือที่ใช้ในการสะท้อนผลปฏิบัติการ 3) เครื่องมือที่ใช้ในการ
 ประเมินประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอน การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยคือ ค่าเฉลี่ยค่า
 ร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อความ
 เข้าใจโดยใช้นิทานอีสป สามารถพัฒนาความรู้เดิม สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน
 ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้น คิดเป็นร้อยละ 75.67 สามารถทำคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์
 ได้เฉลี่ย 21.03 คิดเป็นร้อยละ 70.09 และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการอ่าน
 ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้นิทานอีสป โดยรวมในระดับมาก เพราะทำให้ผู้เรียนมีความ
 กระตือรือร้น เรียนรู้อย่างสนุกสนาน

ศุภฎี นานาหาร (2553 : 87- 93) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการอ่าน
 ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความคงทนในการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
 6 โดยใช้วิธีสอนอ่านแบบ SQ3R โรงเรียนบ้านหันศิลางาม จังหวัดขอนแก่น มีวัตถุประสงค์ใน
 การวิจัยคือ 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธีสอนอ่านแบบ SQ3R 2) เพื่อศึกษาความสามารถด้านการอ่าน

ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ 3) เพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ด้านการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนอ่านแบบ SQ3R 2) เครื่องมือที่ใช้ในการสะท้อนผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 3) เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านภาษาอังกฤษที่มีการพัฒนาปรับปรุงการเรียนรู้ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรมนั้น ๆ อยู่ตลอดเวลาอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีมีคุณภาพ ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงขึ้นและมีความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจเฉลี่ยร้อยละ 76.20 นักเรียนผ่านเกณฑ์ คิดเป็นร้อยละ 85.71 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 70 และมีความคงทนในการเรียนรู้ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน จากการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ 2 ครั้งคือหลังเรียนทันทีและหลังจากเรียน 2 สัปดาห์เมื่อทดสอบค่า t-test พบว่าความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ทั้ง 2 ครั้งไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จิตรรา พิgulทอง (2554 : 80) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยวิธีสอนแบบ SQ3R โดยการใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ 1) เพื่อพัฒนาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยวิธีสอนแบบ SQ3R โดยการใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/802) เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะการอ่านพัฒนาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยรูปแบบ SQ3R3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ระหว่างคะแนนก่อนเรียนและคะแนนหลังเรียน การอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยรูปแบบการอ่านวิธี SQ3R โดยการใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 24) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อพัฒนาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยรูปแบบการอ่านวิธี SQ3R โดยการใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนบรบือวิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 45 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือในการวิจัย คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยรูปแบบการอ่านวิธี SQ3R 2) แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยรูปแบบการอ่านวิธี SQ3R3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 24) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการพัฒนาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยรูปแบบการอ่านวิธี SQ3R

โดยการใช้แบบฝึกทักษะ ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของการพัฒนาการอ่านอย่างมี
 วิจารณ์ญาณด้วยวิธีสอนแบบ SQ3R โดยการใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มี
 ประสิทธิภาพเท่ากับ 82.65/81.282) ดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมี
 วิจารณ์ญาณด้วยการอ่านแบบ SQ3R มีค่าเท่ากับ 0.5489 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
 มีความก้าวหน้าทางการเรียนร้อยละ 54.89 3) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณด้วยการสอนแบบ SQ3R โดยการใช้
 แบบฝึกทักษะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
 ระดับ .01 4) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความพึงพอใจต่อการพัฒนาการอ่านอย่างมี
 วิจารณ์ญาณด้วยการอ่านแบบ SQ3R โดยการใช้แบบฝึกทักษะ มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.52 อยู่
 ในระดับมากที่สุด

รัตนา วุฒิสาร (2556 : 82) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อ
 ความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสอนแบบ SQ3R ประกอบนิทาน
 พื้นบ้านอีสาน มีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ 1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะ
 การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสอนแบบ
 SQ3R ประกอบนิทานพื้นบ้านอีสานที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบ
 ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียน
 กับหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนแบบ SQ3R ประกอบนิทานพื้นบ้านอีสาน 3) เพื่อศึกษาความพึง
 พอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียน โดยใช้แผนการจัดการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนา
 ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน โดยผ่านวิธีสอนแบบ SQ3R ประกอบ
 นิทานพื้นบ้านอีสาน กลุ่มเป้าหมายได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนิคมหนองแก้ว
 ญาณเวที อำเภอห้วยผึ้ง จังหวัดกาฬสินธุ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 24 ภาค
 เรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 30คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการ
 เรียนรู้ 2) หนังสือนิทานพื้นบ้านอีสาน 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ
 โดยการใช้วิธีสอนแบบ SQ3R ประกอบนิทานพื้นบ้านอีสาน ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเรียน
 ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสอนแบบ SQ3R
 ประกอบนิทานพื้นบ้านอีสานมีประสิทธิภาพ 84.42/81.22 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 75/75
 นักเรียนที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบ SQ3R ประกอบนิทานพื้นบ้านอีสานมีผลสัมฤทธิ์ทางการ
 เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึง
 พอใจต่อการเรียน โดยใช้วิธีสอนแบบ SQ3R ประกอบนิทานพื้นบ้านอีสาน โดยรวมอยู่ในระดับ

มากที่สุด

วันเพ็ญวิวัฒนานะ (2557 : 97) ได้ทำการวิจัยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการอ่านแบบ SQ3R เพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านและศึกษาพฤติกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดตะปอนน้อย จังหวัดจันทบุรี มีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้เทคนิคการอ่านแบบ SQ3R นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 62) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการอ่านแบบ SQ3R กลุ่มเป้าหมายได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดตะปอนน้อย จังหวัดจันทบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการอ่านแบบ SQ3R 2) แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการอ่านแบบ SQ3R 3) แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการอ่านแบบ SQ3R ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการอ่านแบบ SQ3R หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) พฤติกรรมการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างเรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการอ่านแบบ SQ3R ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับดีเยี่ยม

2.งานวิจัยต่างประเทศ

Ruddle(1991 ; อ้างถึงใน สุเทียบ ละอองทอง.2545) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการใช้ยุทธศาสตร์การอ่านแบบ SQ3R ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับ KWL คือ มีกิจกรรมก่อนการอ่าน ระหว่างอ่านและหลังการอ่าน อักษร S แทนคำว่า Survey Q แทนคำว่า Question ส่วนสามขั้นตอนที่เหลือ ได้แก่ Reading, Reciting, และ Reviewing (3Rs) โดย 2 ขั้นตอนแรกเป็นกิจกรรมก่อนการอ่าน จุดแข็งของยุทธศาสตร์นี้คือ จะสามารถช่วยให้นักเรียนศึกษาโครงสร้างของบทอ่าน เขาจะได้รับการชี้แนะให้มองหาและใช้ประโยชน์ของหัวข้อเรื่อง หัวข้อย่อย ภาพประกอบ แผนภูมิและกราฟ นอกจากนั้น ยังมีการเน้นความคงทนของความคิดในช่วงหลังจากเขาผลออกจากบทอ่านชั่วคราว

Butler(1984 ; อ้างถึงใน อัมพิกา สิริพรม. 2547) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของตัวแปรด้านรายวิชาและการฝึก ที่มีต่อวิธีการเรียนโดยใช้ SQ3R โดยศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 2 กลุ่ม ด้วยวิธีการ SQ3R โดยกลุ่มแรกสอนด้วยวิธีการ SQ3R แต่

ไม่ได้ฝึกขั้นตอน SQ3R มาก่อน เพียงแต่บอกกระบวนการว่ามีอะไรบ้างเท่านั้นและกลุ่มที่สอง สอนด้วยวิธีการ SQ3R เช่นกัน แต่กลุ่มนี้มีการฝึกขั้นตอนของ SQ3R มาก่อน ตำราที่ใช้สอน อ่านนั้นเป็นตำราชีววิทยา วิทยาศาสตร์และประวัติศาสตร์ ผลการศึกษาปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มสูงขึ้น และมีความคงทนในการเรียนรู้สูงขึ้นและกลุ่มที่ได้รับ การสอนโดยวิธี SQ3R ซึ่งมีการฝึกขั้นตอนมาก่อนนั้น ผลการวิจัยปรากฏว่ามีแนวโน้มจะ ได้คะแนนดีกว่าและคงทนกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ฝึกขั้นตอนดังกล่าว

Adams. Et.al(1982; อ้างถึงใน คุษฎี นาหาร. 2553 : 49)ทำการวิจัยเรื่องกลวิธีในการ สอนโดยใช้ตำราที่เน้นเนื้อหาของนักเรียนระดับกลาง โดยศึกษาประสิทธิภาพของการใช้ SQ3R กับกลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนเกรด 5 จำนวน 45 คน ในอุจีน ออร์เรกอน แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มแรกใช้ SQ3R กลุ่มที่ 2 เรียน ตามปกติแต่ครูจะให้ข้อมูลย้อนกลับ คือเมื่อนักเรียนตอบคำถามถูกก็ชมเชย ถ้าผิดก็มีการแก้ไข และกลุ่มที่สามไม่ได้รับ การฝึกสอนเป็นพิเศษ แล้ววัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน จากการเล่าเรื่องที่อ่านอีกครั้งและตอบ คำถามสั้น ๆ 10 ข้อ ผลของการทดลองพบว่า นักเรียนที่เรียน โดยใช้ SQ3R ได้คะแนนจาก แบบทดสอบตอบคำถามสั้น ๆ สูงกว่าทุกกลุ่ม ส่วนคะแนนการเล่าเรื่องแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ แม้ว่ากลุ่ม SQ3R จะมีคะแนนสูงกว่าก็ตาม คะแนนจากแบบทดสอบทั้งสอง ชนิดมีความสัมพันธ์กันในทางบวกในระดับปานกลาง

Fisher(1986: 79-A) ได้วิจัยผลของตัวแปรด้านรายวิชาและการฝึกที่มีต่อวิธีการ เรียนโดยใช้ SQ3R โดยศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 2 กลุ่ม ด้วยวิธี SQ3R กลุ่มแรกสอนด้วย SQ3R แต่ไม่ได้ทำการฝึกขั้นตอน SQ3R มา ก่อน แต่บอกกระบวนการว่ามีอะไรบ้างและกลุ่มที่สอง สอนด้วยวิธีการ SQ3R เช่นกัน แต่กลุ่ม นี้มีการฝึกขั้นตอน SQ3R มาก่อน ตำราที่ใช้สอนอ่านนั้นเป็นตำราชีววิทยา วิทยาศาสตร์และ ประวัติศาสตร์ ผลของการศึกษาทดลองปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสอง กลุ่มนี้สูงขึ้น และมีความคงทนในการเรียนรู้สูงขึ้นด้วยและกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธี SQ3R ซึ่งมีการฝึกขั้นตอนมาก่อนนั้น ผลการวิจัยพบว่า มีแนวโน้มจะได้คะแนนดีกว่าและความคงทน ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ฝึกขั้นตอนดังกล่าวด้วย

Paporello(1991: 70) ได้ทำการศึกษเกี่ยวกับผลของการใช้เทคนิค SQ3R ในการ เรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมจำนวน 30 คน ไม่ได้ทำการฝึกตามขั้นตอน SQ3R และกลุ่มทดลองจำนวน 19 คน ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค SQ3R โดยใช้เนื้อหาทางวิทยาศาสตร์ ในหัวข้อ “Gateways to

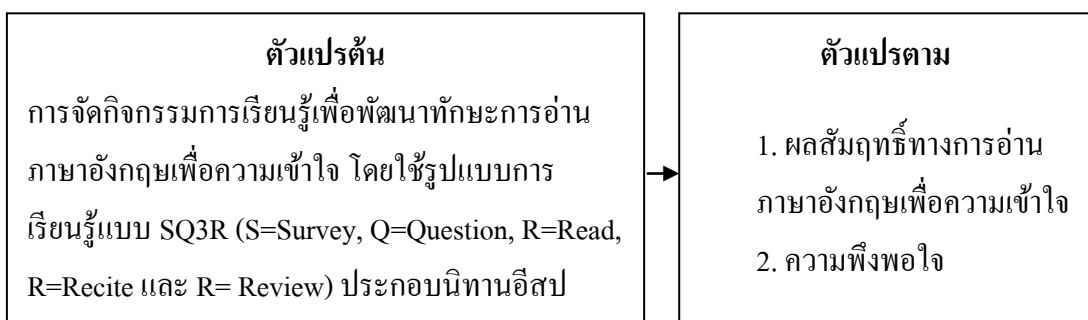
Science” และใช้แบบทดสอบ 3 บทเรียน ผลการวิจัยพบว่า การทดลองทั้ง 3 ครั้ง ของนักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

Krause(2001) ได้ศึกษาผลของการใช้วิธีสอนที่อาศัยทฤษฎีการนำเสนอผลงานเพื่อความเข้าใจ ผลปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอน SQ3R และทฤษฎีการนำเสนอผลงานจากการทดลองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่มทดลองของคะแนนการทดสอบหลังเรียน ค่าเฉลี่ยของคะแนนแตกต่างกันเล็กน้อย ผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ของข้อมูลชี้ให้เห็นว่าทฤษฎีการนำเสนอผลงานจะมีประโยชน์ ถ้าเพิ่มเวลาในการสอนให้มากขึ้น แต่สำหรับการสอนแบบ SQ3R ไม่ต้องเพิ่มเวลา ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการสอนแบบ SQ3R ช่วยให้นักเรียนพัฒนาการอ่านได้ดี

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นเป็นงานวิจัยภายในประเทศจำนวน 7 เรื่องและงานวิจัยต่างประเทศ จำนวน 6 เรื่อง ซึ่งผู้วิจัยพบว่า เทคนิคการสอน SQ3R มีขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอน คือ ขั้นสำรวจ ขั้นตั้งคำถาม ขั้นอ่าน ขั้นท่องจำและขั้นทบทวนเป็นเทคนิคการสอนสามารถจัดกิจกรรมการอ่านได้ในทุกระดับชั้นสามารถนำมาจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษได้ดีและมีประสิทธิภาพ เป็นวิธีสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้อ่านอย่างมีขั้นตอน เข้าใจในสิ่งที่อ่านด้วยตนเอง ช่วยให้ผู้เรียนจับใจความสำคัญได้รวดเร็ว เข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น จดจำเรื่องที่อ่านส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีความพึงพอใจสูงขึ้น ซึ่งผู้วิจัยจะนำไปใช้เป็นแนวทางในการวิจัยและอภิปรายผลต่อไป

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการพัฒนาความสามารถด้านการคิดวิเคราะห์โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ SQ3R ประกอบนิทานอีสป ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY